

INTRODUCERE

În această carte este vorba de cele opt zile de la Duminica Floriilor până în ziua Învierii. Aceste opt zile sunt atât de importante încât în cele patru Evanghelii, care ilustrează viața Domnului Isus pe pământ timp de 33 de ani, aproximativ 32% din text este dedicat numai acestei săptămâni. Astfel, aproape o treime din Evangheliile se ocupă de această scurtă perioadă de timp. Acest lucru arată clar că avem de-a face cu o succesiune de zile extrem de semnificative.

Ar fi important să știm pe de rost ce s-a întâmplat în fiecare dintre aceste opt zile - de la o duminică la alta. Pentru început, citim în Luca 19, începând cu versetul 28, intrarea triumfală a Împăratului împăraților în Ierusalim:

Luca 19.28-46: Și, spunând acestea, mergea înainte, suindu-Se la Ierusalim. Și a fost că, pe când Se apropia de Betfaghe și de Betania, spre muntele numit al Măslinilor, i-a trimis pe doi dintre ucenicii Săi, spunând: „Mergeți în satul dinainte, în care, intrând, veți găsi un măgăruș legat, pe care nimeni dintre oameni nu s-a așezat vreodată: dezlegați-l și aduceți-l! Și, dacă vă va întreba cineva: «De ce îl dezlegați?», veți spune așa: «Pentru că Domnul are nevoie de el»“. Și cei trimiși au mers și au găsit așa cum le spusese. Și, pe când dezlegau măgărușul, stăpânii lui le-au zis: „Pentru ce dezlegați măgărușul?“ Și ei au spus: „Pentru că Domnul are nevoie de el“. Și l-au adus la Isus. Și, aruncându-și hainele pe măgăruș, L-au pus pe Isus deasupra. Și, pe când mergea El, își așterneau hainele pe drum. Și, pe când Se apropia deja de coborâșul Muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, bucurându-se, a început să-L laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate lucrările de putere pe care ei le văzuseră, spunând: „Binecuvântat fie Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer și glorie în cele preainalte!“ Și unii dintre fariseii din mulțime I-au zis: „Învățătorule, muștră-Ți ucenicii!“ Și El, răspunzând, le-a zis: „Vă spun, dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga“. Și, când S-a apropiat, văzând cetatea, a plâns pentru ea, spunând: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi. Pentru că vor veni peste tine zile când vrăjmașii tăi vor face întărituri în jurul tău, și te vor încercui, și te vor strânge din toate părțile și te vor face una cu pământul, și pe copiii tăi care sunt în tine; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut timpul cercetării tale“. Și, intrând în templu, a început să-i scoată afară pe cei care vindeau în el și cumpărau, spunându-le: „Este scris: «Casa Mea este casă de rugăciune», dar voi ați făcut din ea «peșteră de tâlhari»“.

Extras din „*Und Er kam nach Jerusalem*“, Editura Nehemia, Ediția 2020,

www.edition-nehemia.ch

Duminica Floriilor: Intrarea Împăratului în Ierusalim

Duminica Floriilor, după cum vom vedea imediat, a fost preludiul celei de-a doua purificări a Templului. Titlul potrivit pentru această zi este „Intrarea Împăratului în Ierusalim”. Această zi a fost extraordinar de importantă. Domnul Isus spune în Luca 19, versetul 42: „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta!*” El numește această zi, adresându-Se Ierusalimului, „această zi a ta!”. Ce înseamnă asta? Era ziua Ierusalimului! Dar ce este atât de special în ziua Ierusalimului? Este vorba de a 173.880-a zi de la decretul regelui Artaxerxes, care la 14 martie 445 î.Hr. i-a dat lui Neemia permisiunea de a reconstrui cetatea Ierusalim, aflată în ruină.

A 173.880-a zi după acest decret era Duminica Floriilor, 6 aprilie 32 d.Hr. În această zi, Domnul Isus a intrat călare în Ierusalim în mod majestuos. Acest lucru s-a întâmplat ca împlinire a profeției din Daniel 9. Momentele din acest capitol s-au împlinit cu o precizie perfectă. În timp ce Ierusalimul zăcea în țărână și cenușă, Daniel a primit profeția că, de la rostirea cuvântului de reconstruire a Ierusalimului, va fi necesar să se aștepte 7 plus 62 de săptămâni-an, adică un total de 69 de săptămâni-an, până când Mesia va veni ca Prinț (Daniel 9.25). O săptămână-an nu înseamnă 7 zile, ci o „săptămână” de 7 ani.

În profeție, un an are 360 de zile. Acest lucru poate fi văzut foarte clar în Apocalipsa 11.2-3, unde 3,5 ani sunt echivalenți cu 1260 de zile, ceea ce, la rândul lor, înseamnă 360 de zile pe an. Deci, dacă calculăm cu lungimea corectă a unui an profetic de 360 de zile, cele 69 de săptămâni ale anului dau exact 173.880 de zile (69 x 7 x 360 de zile). Dacă numărăm numărul de zile de la 14 martie 445 î.Hr., data decretului lui Artaxerxe din Neemia 2 de reconstruire a Ierusalimului, până în *această zi a Ierusalimului*, în care Mesia a intrat ca Prinț, 6 aprilie 32 d.Hr., ajungem exact la 173.880 de zile. Desigur, trebuie să ținem cont de faptul că în această perioadă există o intercalare de 116 zile ale anului bisect.¹ În plus, trebuie să ținem cont de faptul că în istorie nu există anul 0 [zero]. În istorie, anul 1 î.Hr. este urmat de anul 1 d.Hr. În astronomie, însă, există un astfel de punct zero și, prin urmare, anul istoric 445 î.Hr. corespunde în astronomie cu anul 444 î.Hr. Concluzia acestui calcul este următoarea: ziua în care Domnul Isus a intrat în Ierusalim ca Prinț corespunde exact cu ziua care a fost prezisă în profeție.² Cu siguranță este clar pentru noi că Domnul Isus, când a fost născut în Betleem nu a venit încă ca prinț. Un prinț nu este așezat într-o iesele, dar în acea zi menționată mai sus, El a apărut ca un Prinț. Așa cum a fost prezis în Daniel 9.25. De aceea, Domnul Isus numește această zi: „*Această zi a ta*”, adresându-Se Ierusalimului. Aceasta era ziua Ierusalimului când El a intrat ca Împărat.

Pe vremea evangheliilor și a Domnului Isus, deci și pe vremea celui de-al doilea Templu, era stabilit exact ce psalm trebuia corul profesionist și orchestra leviților să cânte în Templu în

---

¹ Nu sunt 119, deoarece corecția cu zile bisecte necesită din nou o corecție, pentru ca trecerea la anul solar să fie compensată. În calendarul gregorian există o excepție la fiecare 400 de ani fără o zi bisectă; prin urmare, în această perioadă nu există 119, ci doar 116 zile bisecte. O expunere foarte detaliată a calculului celor 69 de săptămâni-an ale lui Daniel se găsește în primul capitol al cărții: *Jerusalem - Hindernis für den Weltfrieden?*, Roger Liebi.

² În cartea *Die Zeit hat sich erfüllt*, publicată de Editura Nehemia, veți găsi o cronologie a timpului de la Creație până în zilele noastre, care este în concordanță cu toate datele din Vechiul Testament.

fiecare zi a săptămânii. Aceste precizări pot fi găsite în Talmud³, în tratatul⁴ *Thamid 33b*. În ebraică, termenul *thamid* se referă la permanenta jertfă de ardere-de-tot de dimineață sau de seară.

Urmează câteva explicații generale despre zilele săptămânii: Duminica se numește în ebraică *jom rischon* (prima zi). Acest lucru corespunde cu relatarea despre creație: săptămâna creației începe cu ziua de duminică, prima zi. Luni este numită acolo *a doua zi*, marți *a treia zi* și așa mai departe (compară cu Geneza 1):

- Duminică *jom rischon* (ziua întâi),
- Luni *jom scheni* (ziua a doua),
- Marți *jom schlischi* (ziua a treia),
- Miercuri *jom revî'i* (ziua a patra),
- Joi *jom chamischi* (ziua a cincea),
- Vineri *jom schischi* (ziua a șasea),
- Sâmbătă *jom shabbath* (nu ziua a șaptea, ci ziua de Sabat/de odihnă)

Așa se numesc zilele săptămânii și astăzi în ebraica modernă.

Este foarte important de reținut că zilele calendaristice iudaice încep la apusul soarelui din seara precedentă și se încheie la apusul soarelui din seara următoare. De exemplu, Leviticul 23.32 vorbește despre o zi ca având o durată „de la o seară la alta”. Pentru o mai bună înțelegere a acestui aspect, la sfârșitul cărții a fost adăugat un tabel sinoptic.

În prima zi a săptămânii (mai precis: în duminica după-amiază târzie), Domnul Isus a intrat în Ierusalim *în maiestate împărătească*. Chiar în acea zi, tocmai pentru că era duminică, a fost cântat Psalmul 24 în Templu, conform *Thamid 33b*. Această prevedere se găsește și în Septuaginta, cea mai veche traducere a Bibliei în limba greacă. Aceasta a fost realizată în secolul al III-lea î.Hr. de către iudeii din Alexandria, în Egipt.⁵ De aici reiese clar că acest obicei de a cânta anumiți psalmi zilnic în Templu, conform unui program săptămânal, era deja ancorat în iudaism în perioada precreștină.

În fiecare zi se cânta un psalm al zilei la arderea-de-tot de dimineață. Arderea-de-tot de dimineață era prima jertfă, care se aducea în jurul orei trei. În antichitate, ziua luminoasă de dimineață până seara era împărțită în 12 ore. Acest lucru însemna că durata unei ore se modifica în mod constant în decursul unui an. Acest lucru este foarte greu de înțeles pentru un occidental

---

³ Talmudul este o colecție de interpretări ale rabinilor antici. El arată modul în care Vechiul Testament a fost aplicat în practică și conține tradiții suplimentare interesante din iudaismul viu.

⁴ Talmudul este împărțit în mai multe tratate.

⁵ În această traducere, în titlul Psalmului 24 se adaugă că acest psalm este pentru prima zi a săptămânii. Acest lucru a fost transmis în iudaism până astăzi. În »*Siddur*« - o carte de rugăciune iudaică - Psalmul 24 este prescris pentru a fi recitat în prima zi (duminică).

modern. În timpul Săptămânii Patimilor (în aprilie), afirmația *în jurul orei trei*, tradusă în ora de astăzi, însemna aproximativ ora 9 dimineața.⁶

Mai târziu, în timpul zilei, se aduceau celelalte jertfe (cele de bună voie și cele prescrise). Ultima jertfă din fiecare zi calendaristică era arderea-de-tot de seară. A fost prescrisă pentru aproximativ ora nouă (ceea ce înseamnă în aprilie, în jurul orei 15.00). Vedem că acestea sunt exact momentele de referință ale răstignirii. Domnul Isus a fost răstignit în jurul orei trei - adică în jurul orei 9 - și în jurul orei nouă - adică în jurul orei 15 - Și-a dat duhul și a murit.

În legătură cu jertfa de dimineață din în jurul orei 9, în prima zi a săptămânii, corul a cântat Psalmul 24 în curtea interioară din față a Templului. În versetul 6 se spune: „*Aceasta este generația celor care-L cheamă, a celor care caută fața Ta, Iacove! (Sela)*”. La „Sela”, corul a tăcut în timp ce a avut loc un interludiu instrumental. Ca vizitator al Templului, cineva putea reflecta asupra cuvintelor cântate până acum începând cu versetul 1 și, de asemenea, tocmai asupra ultimului verset: „*Aceasta este generația celor care-L cheamă, a celor care caută fața Ta*”. Acest verset se referă la cei care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu, cei care caută prezența Lui și vor să vină înaintea Lui ca închinători. După pauza muzicală vine textul începând cu versetului 7:

Psalmul 24.7-10: Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, porți ale eternității, și va intra Împăratul gloriei. Cine este acest Împărat al gloriei? Domnul cel tare și puternic, Domnul cel puternic în luptă. Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, porți ale eternității, și va intra Împăratul gloriei. Cine este acest Împărat al gloriei? Domnul oștirilor, El este Împăratul gloriei. (Sela).

La final a urmat o altă *Sela*, de data aceasta ca epilog al orchestrei. Așa că a fost din nou un moment de reflecție.

Chiar în această zi, Domnul Isus a venit călare pe un măgar de pe Muntele Măslinilor, prin Valea Chedronului, la Ierusalim, la sfârșitul după-amiezii. Ierusalimul și locuitorii săi au fost chemați dimineața în Templu să-L întâmpine pe acest Împărat, să-L primească! Am văzut, însă, mai devreme în evanghelia după Luca că, atunci când ucenicii au început să-L laude pe Domnul ca Mesia-Împăratul,⁷ unii dintre farisei și mulțimea au intervenit. În Luca 19.38 este, de fapt, un citat din Psalmul 118.26. Psalmistul învățase cuvintele cu care trebuia să fie întâmpinat Mesia la venirea sa: *Baruch hada, beshem adonai*. *Baruch hada* înseamnă literal: *Binecuvântat este Cel care vine*, sau se poate traduce și prin: *Preamărit fie Cel care vine*.

Trebuie însă să se știe că *barukh ha-ba'* în ebraică este o expresie de sine stătătoare, care are de fapt sensul de *Bun venit!* În Israel, atunci când ești invitat undeva și te duci, mai întâi bați politicos la ușă. Apoi se deschide ușa și oamenii spun: *barukh ha-ba'* - adică: *Bine ați venit!* Când ucenicii au spus *barukh ha-melekh, ha-ba' beshem 'adonaj*, ei L-au primit ca Împărat cu un bun venit.

⁶ La orele din calendarul evreiesc trebuie adunate șase ore, pentru a le transfera în calculul de timp pe care îl folosim noi. În evanghelia după Ioan, însă, orele sunt numărate de la miezul nopții. Această metodă de numărare corespunde sistemului de timp pe care îl folosim noi astăzi.

⁷ „... spunând: »Binecuvântat fie Împăratul care vine în Numele Domnului«” (Luca 19.38).

Fariseii, însă, I-au spus Domnului Isus: „*Mustră-Ți ucenicii!*” (Luca 19.39). Aici devine clară o rezistență puternică - întunericul din Ierusalim. De aceea, când Domnul Isus a văzut cetatea la intrarea Sa călare în ea, a plâns pentru ea!⁸ În acea zi solemnă 173.880, El a vărsat lacrimi asupra Ierusalimului, pentru că știa că mulțimea va urma pe liderii ostili. Cinci zile mai târziu aveau să-L respingă. Atunci mulțimile vor striga înaintea lui Pilat: „*Răstignește-L! Răstignește-L!*”. De aceea, Domnul Isus a mai spus: „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi.*” Da, dacă mulțimea nu ar fi fost oarbă, L-ar fi primit atunci cu adevărat ca Împărat! Dar, pentru că nu a fost așa, Domnul a anunțat distrugerea Ierusalimului, care avea să se întâmple în cele din urmă, așa cum a prezis, în anul 70. Vrajmașii vor veni și vor face întărituri în jurul cetății, și o vor strânge din toate părțile și o vor face una cu pământul.⁹ Exact așa au făcut romanii. După un război oribil de 140 de zile, au ras Ierusalimul de pe fața pământului.

Este profund uimitor și înduioșător modul în care toate acestea corespund acestui psalm al zilei! De fapt, vom vedea imediat că așa a fost și în fiecare zi din această Săptămână a Patimilor. Psalmul care a fost cântat în jurul orei 9 dimineața corespundea exact cu ceea ce s-a relatat în evangheliile despre acea zi. Totul a fost pregătit cu precizie de Dumnezeu, chiar și în conformitate cu tradiția oamenilor: aceste cuvinte ale psalmului au fost menite să atingă conștiința și inima omului.

De fapt toți acești farisei, care au opus atâta rezistență, ar fi trebuit să se gândească: „Ce s-a cântat în această dimineață în Templu?”. „*Porți ale Ierusalimului, ridicăți-vă capetele, ca să intre Împăratul gloriei! Cine este acest Împărat al gloriei? Domnul oștirilor!*” Pentru Numele *DOMNUL oștirilor* în textul ebraic de bază este *YAHWE*¹⁰ al oștirilor. *YAHWE* este numele propriu al Dumnezeului din Biblie și înseamnă *Cel etern* sau *Cel care nu se schimbă*. Din aceasta rezultă: Isus Hristos, Împăratul care a intrat în Ierusalim pe poarta cetății, este absolut veșnic, fără început și fără sfârșit. Omul din Nazaret a fost într-adevăr un om adevărat, dar în același timp și Dumnezeu etern!

Ce înseamnă de fapt „*Porți ale Ierusalimului, ridicăți-vă capetele*”? Acest lucru poate fi bine ilustrat la Porta de aur. Această poartă este cea mai cunoscută dintre toate porțile cetății ale vechiului Ierusalim. Această poartă din estul Pieței Templului este astăzi închisă cu un zid, dar o suprastructură impunătoare poate fi văzută deasupra intrării.

O astfel de construcție arhitecturală se numea în ebraică *capul porții*. Porțile cetății, conform îndemnului psalmului, nu trebuiau să fie deschise doar prin simpla deschidere a canaturilor porții, ci chiar și suprastructura trebuia să fie înălțată! „*Ridicați-vă capetele, ca să intre Împăratul gloriei.*” Termenul *porți* este la plural. Astfel, toate porțile din Ierusalim sunt chemate să se deschidă pentru venirea lui Mesia.

---

⁸ Vezi Luca 19.4.

⁹ Vezi Luca 19.43.

¹⁰ În multe traduceri ale Bibliei cuvântul *JAHWE* este tradus cu *DOMNUL*.

Aici, desigur, se pune întrebarea: Pe ce poartă a intrat Domnul călare în acel moment? Putem spune cu certitudine că El nu a trecut prin Poarta de est din timpul acela. Poarta de est a Templului, care a stat exact pe locul în care se află astăzi așa-numita Poartă de Aur¹¹, a avut o semnificație deosebită: prin această poartă, în ziua de Jom Kippur, țapul ispășitor era scos pentru a trece prin Valea Chedronului spre Muntele Măslinilor. De acolo a fost alungat în deșert.

Pe această poartă a fost scoasă și vițeaua roșie. Acesta a fost jertfa cea mai de bază a lui Israel. Fără jertfa vițelei roșii¹² nu se putea aduce nicio jertfă în Israel. Preoțimea trebuia mai întâi să fie curățită, pentru a putea aduce jertfe. Această curățire era posibilă doar datorită jertfirii vițelei roșii. Talmudul spune că de la Moise și până în anul 70 d.H., când Templul a fost distrus, doar nouă vițele roșii au fost jertfite. Aceasta a fost, prin urmare, o jertfă extrem de rară, care a furnizat de fiecare dată cenușa pentru curățire. Deci, prin această poartă, Poarta de Est, vițeaua roșie a fost adusă pe cel mai înalt punct al Muntelui Măslinilor, unde era un altar special pentru sacrificarea acestei vaci. De aceea este clar că, în mod normal, nu era permisă intrarea prin această intrare. De asemenea, intrarea era păzită în mod deosebit, pentru a nu se produce nicio profanare rituală. Este destul de evident că Domnul a trecut de la Muntele Măslinilor prin Valea Chedronului, pentru ca apoi prin poarta cetății de pe Ofel¹³ să meargă călare până la Ierusalim.

Ofelul este o secțiune scurtă a versantului muntelui care coboară spre sud într-o linie vizibil dreaptă imediat după Piața Templului. Cetatea lui David se învecinează cu Ofel, această primă porțiune imediat după Piața Templului. Acolo pe Ofel era o poartă a cetății. Prin această poartă se ajungea direct la Poarta Frumoasă.¹⁴ Această poartă era intrarea principală a poporului în Templu.

Mai există un alt aspect remarcabil: întotdeauna în prima zi a săptămânii (duminica), în sinagogile din țara lui Israel se citea din relatarea despre creație. Și anume, duminica s-a citit despre prima zi a creației și imediat s-au citit și versetele despre a doua zi. Luni se citea a doua zi a creației, iar apoi a treia, și așa mai departe.

Deci în prima zi au citit în sinagogi:

Geneza 1.1-5: La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Și pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor. Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!“ Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut lumina, că era bună; și Dumnezeu a făcut despărțire între lumină și întuneric. Și Dumnezeu a numit lumina zi și întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineată: ziua întâi.

---

¹¹ În această Poartă de Aur închisă - care, apropo, datează din perioada bizantină (secolele IV-V d.Hr.) - se mai găsesc încă în interiorul clădirii porții stâlpilor de poartă originali. Sunt doi monoliți, unul de 3,5 m înălțime, iar celălalt de 4,5 m. Acești stâlpi de poartă ai fostului Templu iudaic datează cel puțin din vremea lui Neemia (vezi Neemia 2-3).

¹² Vezi Numeri 19.1-22; Evrei 9.13.

¹³ Poarta cetății de pe Ophel este situată chiar sub zidul sudic al pieței Templului.

¹⁴ Vezi Faptele apostolilor 3.

În prima zi, adică duminica, Dumnezeu a creat universul (*cerul*) și planeta Pământ. În al doilea verset, însă, citim despre un întuneric care se așternuse peste pământ. În acest întuneric, Dumnezeu a lăsat să strălucească lumina Sa: „Și Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!»”. În această zi, când s-a cântat Psalmul 24 și s-a citit începutul relatării despre creație, Domnul Isus a venit de pe Muntele Măslinilor. Muntele Măslinilor este situat în partea de est a Ierusalimului. În spatele acestui deal răsare soarele în fiecare dimineață. De pe Muntele Măslinilor a venit Cel care este adevărata Lumină și a intrat călare în această cetate plină de întuneric și de împotrivire față de Mesia.

În relatarea despre creație citim că Dumnezeu a făcut o separare între lumină și întuneric. Cuvântul ebraic pentru *a separa* (*le-havdil*) poate însemna *a separa în spațiu* dar și *a separa abstract*. În Geneza 1, sensul este de *a separa abstract*. Nu a existat niciun amestec de lumină și întuneric, care să trebuiască să fie separat mai întâi. Întunericul este de fapt nimic. Este pur și simplu absența luminii.

În consecință, nu a fost separat niciun amestec de lumină și întuneric. Lumina a strălucit în întuneric, iar Dumnezeu a făcut o *despărțire abstractă* între lumină și întuneric prin atribuirea cuvântului *zi* (ebraică *jom*) *luminii* și a termenului *noapte* (ebraică *lailah*) *întunericului*.

De aici învățăm un lucru de o importanță fundamentală: Dumnezeu face distincții conceptuale foarte clare. Vedem astăzi cum, în societatea post-creștină în care trăim în Europa și America de Nord, acești termeni sunt confunziți și amestecați în mod deliberat. Astfel, multe lucruri sunt numite drepte, care sunt de fapt nedrepte și, pe de altă parte, multe lucruri sunt defăimate ca nedrepte, care sunt de fapt drepte. De aceea, Isaia 5.20 spune:

Isaia 5.20: Vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care socotesc întunericul drept lumină și lumina drept întuneric, care dau amarul drept dulce și dulcele drept amar!

De asemenea este important ca creștinii să facă distincții conceptuale foarte clare în limbajul și în gândirea lor. Lucrurile care nu se potrivesc nu trebuie amestecate. Prin urmare, este în general important să se folosească termeni clari și curați în limbaj. Dumnezeu ne învață acest lucru încă de la început în Cuvântul Său desăvârșit.

Vedem în întâmplarea din Duminica Floriilor cum întunericul s-a întors împotriva Domnului Isus, căci fariseii au cerut ca Domnul să-i mustre pe ucenicii care L-au primit ca Mesia. Cu toate acestea, Domnul a răspuns:

Luca 19.40: Vă spun, dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.

Este destul de impresionant ce s-a întâmplat acolo: Împăratul, Mesia, a venit în cetatea Sa în ziua Ierusalimului. De asemenea, este impresionant modul în care Dumnezeu a călăuzit tradiția în iudaism, astfel încât în ziua potrivită s-a citit ceea ce trebuia în sinagogă și în Templu. Acest lucru atestă în mod concret suveranitatea lui Dumnezeu. De aceea, El este capabil să ne vorbească nouă, oamenilor, chiar și prin circumstanțe și evenimente!

Aceste informații despre zilele creației a fost transmise în Talmudul babilonian, în tratatul *Tha'anith* 4,2-3.

În ceea ce privește cronologia evenimentelor din Săptămâna Patimilor, următoarea constatare este foarte decisivă: numai în evanghelia după Marcu putem vedea cu exactitate ce a avut loc în fiecare zi. Numai acolo se precizează - și în mod destul de consecvent - ce a avut loc în fiecare zi a săptămânii.

Extras din „*Und Er kam nach Jerusalem*”, Editura Nehemia, Ediția 2020, pag. 9-22.

www.edition-nehemia.ch

Luni: A doua curățire a Templului

Înainte de a analiza ziua de luni mai în detaliu, să facem o scurtă trecere în revistă a întregii săptămâni. În Marcu 11.12, după intrarea în Ierusalim, este scris: „Și a doua zi ...”. Acest lucru arată clar că purificarea Templului nu a avut loc duminică, ci a doua zi, luni. În Marcu 11.19-20 ni se dă, de asemenea, momentul următor: „Și, când s-a făcut seară, a ieșit afară din cetate. Și dis-de-diminează devreme...”. Acest lucru arată clar că ceea ce urmează s-a întâmplat într-o nouă zi, și anume marți. În Marcu 14.1 se spune: „Iar după două zile era Paștele și sărbătoarea azimelor”. Aceasta înseamnă că din momentul menționat în Marcu 14.1 mai erau doar două zile până la Paștele care începea întotdeauna pe 14 Nisan, deci în acest caz în aceeași săptămână, joi. În așa-numita numărătoare *inclusivă*, ziua curentă este denumită ziua *întâi*, iar ziua următoare ziua *a doua*. Prin urmare, această referire din Marcu 14.1 deschide relatarea evenimentelor de miercuri.

În acest loc fac o scurtă referire la numărarea *inclusivă* și *exclusivă* a timpului cu exemple din germană și franceză: dacă mergem la doctor în țările vorbitoare de limbă germană și acesta ne roagă să revenim pentru un control peste două săptămâni, el spune: „Ne vedem în paisprezece zile”. În lumea francofonă, însă, medicul ar spune în același caz: „... în cincisprezece zile” (*dans quinze jours*). În limba franceză, numărătoare este *inclusivă* (se numără ziua curentă), în timp ce în limba germană numărătoare este *exclusivă* în acest caz, și anume numai din ziua următoare.

În limba germană folosim chiar ambele metode de numărare. Dacă doctorul vrea să ne vadă din nou peste o săptămână, el ar spune: „... în opt zile”. Deci, în cazul unei săptămâni, el numără *inclusiv*, iar în cazul unei perioade de două săptămâni, el numără *exclusiv*. Așa de complexă este germana!

În Marcu 14.12 găsim următoarea dată: „Și, în cea dintâi zi a Azimelor, când jertfeau Paștele ...”. Aceasta este ziua de 14 Nisan, când trebuiau sacrificați mieii - joi. Apoi, în Marcu 15.1, citim: „Și îndată, dimineața, ...”. Urmează evenimentele legate de răstignire, care au avut loc vineri. Marcu 16.1 începe cu cuvintele: „Și, după ce a trecut sabbatul”, adică sâmbăta, vine prima zi a săptămânii! De aceea, în versetul 2 se spune: „Și dis-de-diminează, în întâia zi a săptămânii ...”. Astfel, este clar că aici este vorba de duminică, care, conform numărătorii iudaice, începe în seara precedentă.

Această diviziune cronologică completă este descrisă doar în evanghelia după Marcu. Evanghelia după Marcu, în contrast cu evangheliile după Matei și Luca, este scrisă în ordine cronologică strictă. Principial, toate evangheliile sunt scrise aproximativ în ordine cronologică. Adică, nașterea și/sau botezul lui Isus Hristos se află la începutul tuturor evangheliilor, iar învierea la sfârșit, dar atât la Matei, cât și la Luca, evenimentele individuale sunt uneori aranjate după criterii de conținut și nu neapărat după criterii cronologice. În Marcu, însă, totul a fost scris strict în ordine cronologică. Dacă nu se ține cont de acest fapt, se ajunge la un haos total atunci când se studiază Săptămâna Patimilor.

În Luca 19 se descrie de la versetul 28 la 44 cum a intrat Domnul Isus în Ierusalim în Duminica Floriilor. În versetul 45 se spune: „Și, intrând în Templu, a început să-i scoată afară pe cei care

vindeau în el și cumpărau". Luca adaugă descrierea curățirii Templului fără a preciza momentul. Prin urmare, pentru cititor, se pune întrebarea dacă acest lucru a avut loc în aceeași zi cu intrarea în Ierusalim sau în altă zi. Acest lucru nu este menționat în evanghelia lui Luca.

Acest stil de scriere, pe care Luca îl folosește aici, ar putea fi numit *metoda timpului nedeterminat*. Este o metodă stilistică, folosită frecvent în evangheliile, prin care momentul exact este pur și simplu omis. În calitate de cititor, există pericolul de a crede că ceva a avut loc în aceeași zi, deși nu a fost așa. Este adesea dificil de recunoscut acest lucru, deoarece trebuie să fim atenți la micile detalii din text. Dacă nu se face acest lucru, se ajunge la un haos de gânduri - dar nu din cauza textului! Pentru că textul are o ordine adevărată și trebuie doar să fii dispus să o accepți.

În cazul lui Matei, s-ar putea crede la fel, că totul a avut loc în aceeași zi. De asemenea, Matei nu spune nimic despre *când* a fost, ci doar *ce* s-a întâmplat! Marcu, dimpotrivă, spune exact *când* a fost. Așadar, dacă se iau toate evangheliile la un loc, se va găsi întregul adevăr. De asemenea, prin aceasta devine clar că răstignirea a avut loc vineri, iar învierea duminică. Toate încercările de a schimba ordinea duc la rătăcire. În cazul Paștelui era interzis să se schimbe ordinea evenimentelor, în caz contrar urma pedeapsa cu moartea. Știi că există teorii, care susțin că Domnul a devansat Paștele și l-a mâncat cu ucenicii Săi la o dată mai devreme decât era normal. Însă, în Numeri 9 se spune clar că oricine face acest lucru merită pedeapsa cu moartea. Domnul Isus nu a încălcat porunca Tatălui Său și a mâncat Paștele cu ucenicii la timpul potrivit. El a fost singurul care a trăit cu adevărat Tora și a împlinit-o.¹

Teoriile conform cărora Domnul ar fi mâncat Paștele mai devreme își au originea în afirmația Domnului din Matei 12.40: „*Pentru că, așa cum Iona a fost în pântecul peștelui celui mare trei zile și trei nopți, așa va fi Fiul omului în inima pământului trei zile și trei nopți.*” Din acest verset se trage concluzia că de la răstignire până la înviere trebuie să fi trecut trei zile și trei nopți, adică de trei ori 24 de ore. Dar aceasta nu este interpretarea corectă, pentru că aici se vorbește doar de *trei zile calendaristice*, în care El era în mormânt!

De asemenea, este important să luăm în considerare numărarea care exista în cultura din acea vreme. În ebraica veche, *o zi*, numită *jom*, este la fel de ambiguă ca în germană. *Ziua* poate însemna timpul luminos, în care soarele strălucește. Dar *zi* poate însemna și perioada unei zile calendaristice de 24 de ore. Dar, în ebraica veche se putea spune *o zi și o noapte*, ceea ce arăta clar că era vorba de o zi calendaristică. În Biblie, dar și în iudaism, este în general uzual ca o unitate de timp să fie numărată ca întreg, chiar dacă abia a început. Acest lucru este valabil, de altfel, și pentru ani: în Biblie, un an, care a început, este numărat ca an complet. Acest lucru este foarte important, de exemplu, atunci când examinăm cronologia împăraților din Israel.

Când Domnul a spus „*trei zile și trei nopți*”, a vrut să exprime că vor fi trei zile calendaristice. Acest lucru trebuie înțeles în felul următor: pe data de 15 Nisan, Domnul a fost răstignit și pus în mormânt, iar pe 17 Nisan a înviat. În consecință, sunt exact trei zile calendaristice în care a zăcut în mormânt. Deoarece El se afla deja în mormânt pentru o scurtă perioadă de timp pe 15 Nisan, această zi este socotită ca fiind o zi. După cum am văzut, conform numărării în calendarul iudaic, chiar și aceste unități scurte de timp sunt considerate ca o zi calendaristică

---

¹ Vezi Matei 5.17.

Luni: A doua curățire a Templului

întreagă, adică în conformitate cu vechea utilizare ebraică a cuvântului *zi și noapte*. De aceea, Domnul spune la un moment dat: *A treia zi voi învia*, sau *după trei zile și trei nopți*. De asemenea, El nu a petrecut întreaga a treia zi în mormânt; și această zi calendaristică a fost doar începută, dar este socotită ca o unitate *întreagă*.

În consecință, dacă se ia în considerare limbajul biblic, totul se leagă. După cum am menționat deja, narațiunea cronologică din evanghelia după Marcu ajută la identificarea clară a ceea ce s-a întâmplat în fiecare zi. Dacă ne ținem de această cronologie, atunci există o corespondență minunată cu Psalmii zilnici respectivi și cu zilele respective ale săptămânii creației, care erau citite în Templu. Dacă, însă, se schimbă ceva la aceasta, atunci întreaga frumusețe a acestei structuri este distrusă.

În continuare, vom analiza mai îndeaproape ziua de luni, ziua curățirii Templului. Pentru aceasta, vom analiza pasajul paralel din evanghelia după Matei, unde acest eveniment este relatat mai detaliat decât în evanghelia după Luca. Odată cu intrarea în Ierusalim pe un măgăruș² s-a împlinit profeția din Zaharia 9.9: acolo Ierusalimul este chemat să se bucure pentru că Împăratul Ierusalimului vine călare pe un măgar, chiar pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe. În Matei 21.12 se spune: „... și Isus a intrat în Templul lui Dumnezeu.” Din evanghelia după Marcu se știe că duminică, la sfârșitul intrării în Ierusalim, după ce Domnul Isus a intrat în Templu, a privit toate clădirile din Templu.³ Acest lucru arată dragostea Sa pentru Templu, pe care îl numise „*Casa Tatălui Meu*”.⁴ A privit totul și apoi S-a dus pe Muntele Măslinilor pentru a intra direct în Templu a doua zi, cu intenția de a-l curăța. Acest lucru arată în mod clar că purificarea Templului era o consecință a intrării în Ierusalim. Împăratul a venit ca Lumină în această cetate întunecată și a vrut să înlăture întunericul, după ce văzuse din nou acolo toată această nedreptate din Templu. Era însă seara, destul de târziu, după cum arată textul biblic. De aceea, Domnul Isus S-a dus să doarmă pe Muntele Măslinilor. A doua zi, însă, a venit ca Împărat, care a curățat Templul.

În Matei 21.12-17 citim:

Matei 21.12-17: Și Isus a intrat în Templul lui Dumnezeu și i-a scos afară pe toți cei care vindeau și cumpărau în Templu și a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor care vindeau porumbei. Și le-a spus: „Este scris: «Casa Mea va fi numită casă de rugăciune» [un citat din Isaia 56.7], dar voi ați făcut din ea «peșteră de tâlhari» [o referire la Ieremia 7.11]”. Și au venit la El, în Templu, orbi și șchiopi, și El i-a vindecat. Și, când preoții de seamă și cărturarii au văzut minunile pe care le făcea și pe copii strigând în Templu și spunând: „Osana Fiului lui David!”, s-au indignat; și I-au zis: „Auzi ce spun aceștia?” Și Isus le-a spus: „Da! N-ați citit niciodată: «Din gura pruncilor și a sugarilor Ți-ai pregătit laudă?»” [un citat din Psalmul 8.3] Și, lăsându-i, a ieșit afară din cetate, spre Betania, și a înnoptat acolo.

Domnul Isus a venit la Templu ca Împărat și a pus capăt acestei vânzări profane. Trebuie explicat faptul că vânzarea jertfelor avea loc în sala sudică a Templului - acesta era așa-numitul

---

² Vezi Matei 21.1-11.

³ Vezi Marcu 11.11.

⁴ Citatul din Ioan 2.16 este în legătură cu prima curățire a Templului și arată foarte bine relația Sa cu Templul.

portic regal. Termenul de *portic regal* este o traducere a cuvântului grecesc *basilica*. Bazilicile erau frecvente în cultura greco-romană. În marile orașe, se construiau săli uriașe care erau sediul pieței și al curții de judecată - acestea erau bazilicile, porticele regale. Când un împărat venea în vizită într-un oraș, își făcea intrarea maiestuoasă în porticul regal. Bazilica era locul în care poporul putea avea o întâlnire solemnă cu un împărat.⁵

În această sală regală se afla piața Templului din acea vreme. Este interesant că la prima curățire a Templului din Ioan 2 - chiar înainte de a începe să predice în public - Domnul Isus a curățat Templul vânzătorilor și a spus: „Nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie!” (Ioan 2.16). Dacă s-ar traduce în ebraică termenul „*casă de negustorie*”, s-ar folosi termenul *chanuth*. Exact așa se numește porticul regal în Talmud! Acest portic nu era locul potrivit pentru a vinde jertfe. Hala făcea parte din curtea din față a păgânilor. Aceasta fusese construită cu câțiva ani mai devreme ca o extindere a Templului, astfel încât păgânii să aibă suficient spațiu pentru a se închina lui Dumnezeu cu devotament. Acum, însă, vânzătorii strigau în ea și deranjau rugăciunile. Exista, de exemplu, un punct de vânzare potrivit pe Muntele Măslinilor. Acolo se putea face comerț cu animale de jertfă, dar nu în Templu!

La această a doua curățire a Templului de către Domnul Isus, la sfârșitul slujbei de trei ani, El a spus: „Ați făcut din Templu o *peșteră de tâlhari*!”. Acest lucru este chiar mai grav decât acuzația *casă de negustorie*. Talmudul descrie de asemenea această situație gravă: ei se îmbogățiseră într-un mod rușinos din aceste jertfe. Era deja o problemă faptul că se vindea și se făcea zgomot în Templu, dar acum s-a adăugat faptul că unii se îmbogățeau pe nedrept. Casa lui Dumnezeu a fost astfel transformată într-o *peșteră de tâlhari*. Domnul a luat o poziție clară în această privință și i-a dat afară pe acești vânzători. Prin această acțiune, El s-a prezentat în porticul regal ca Împărat al lui Israel.

Această sală a fost sediul sinedriului încă din anul 30. Sinedriul (sanhedrinul), instanța supremă a Israelului, dăduse permisiunea de a face comerț cu animale de jertfă în porticul regal. Așadar, să vedem ce s-a întâmplat în aceste circumstanțe: a venit un Om din Nazaret și a spus: „Aceasta este păcat!”. Așa că S-a ridicat împotriva sinedriului, forțându-i să ia poziție cu privire la cine era El în ochii lor. Li s-a dat posibilitatea de a alege între a-L vedea ca pe Mesia sau ca pe un rebel. Un rebel, care se ridică împotriva sinedriului, merita să moară. Dar dacă El era într-adevăr Mesia, atunci curtea de judecată trebuia să se supună Omului din Nazaret și să asculte de El.

Luni, s-a cântat Psalmul 48. În jurul orei 9 a fost adusă arderea-de-tot de dimineață. Acela era momentul în care ușile Templului au fost deschise. Citim în evanghelii că Domnul Isus venise dis-de-dimineață pentru a intra imediat în Templu, ca să poată săvârși luni ceea ce timpul nu-i permisesse duminică. El a apărut pe Muntele Templului, în porticul regal, ca Împărat în Templu. Ce s-a cântat în Psalmul 48 în versetele 1 - 3?

Psalmul 48.1-3: O cântare. Un psalm al fiilor lui Core. Domnul este mare și foarte vrednic de laudă în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele sfințeniei Sale. Frumos în înălțimea sa, bucuria întregului pământ este muntele Sionului, în părțile de nord, cetatea Marelui Împărat; Dumnezeu este cunoscut în palatele ei ca un turn înalt.

---

⁵ În sensul unei vizite statale de astăzi.

Prin *Muntele Sion*, Biblia înțelege întotdeauna Muntele Templului, Moria. Astăzi, un deal vecin cu Muntele Templului este numit *Dealul Sion*; dar Muntele Sion biblic este întotdeauna Muntele Templului. Acesta este construit astfel: versantul sudic se întinde foarte mult, în timp ce pe partea nordică se află dealul pe care se afla Piața Templului. De aceea se spune: „*Frumos în înălțimea sa, bucuria întregului pământ este muntele Sionului, în părțile de nord.*” Partea de nord este pusă în evidență pentru că acolo se află Piața Templului. Și mai departe se subliniază: „*cetatea Marelui Împărat*”. În versetul 8 citim: „*Cum am auzit, așa am văzut în cetatea Domnului oștirilor, în cetatea Dumnezeului nostru: Dumnezeu o întărește pentru totdeauna.*”

Acest Împărat, acest DOMN, este Dumnezeul nostru! El este Dumnezeul Ierusalimului! El este conducătorul Ierusalimului! Versetele 10 continuă: „*Dumnezeule, ca Numele Tău, așa este lauda Ta, până la marginile pământului; dreapta Ta este plină de dreptate.*” A venit cu un bici în mână și i-a alungat cu dreptate din casa lui Dumnezeu pe toți acești vânzători care se îmbogățiseră pe nedrept. Versetul 11 spune: „*Să se bucure muntele Sionului, să se veselească fiicele lui Iuda, pentru judecățile Tale.*” Așadar, Împăratul este identic cu Judecătorul.

Prin acțiunea Sa, Domnul Isus s-a pus în confruntare cu sinedriul, care își avea sediul în porticul regal din colțul de sud-est. Vedem în evanghelia după Luca cum membrii sinedriului I se opun imediat din această cauză. În Luca 20:1 citim:

Luca 20.1-2: Și a fost că, într-una din zile, pe când învăța El poporul în Templu și vestea Evanghelia, au venit deodată la El preoții și cărturarii, împreună cu bătrânii, și I-au vorbit, zicând: „Spune-ne, cu ce autoritate faci acestea sau cine este Cel care Ți-a dat autoritatea aceasta?”

Din cronologia evangheliei după Marcu reiese clar că acest lucru s-a întâmplat luni. Sinedriul a trebuit să ia atitudine și astfel, a doua zi, marți, au venit și L-au provocat: „*Spune-ne, cu ce autoritate faci acestea [împotriva noastră]?*”. Sinedriul era format din marele preot, preoții saducheii, fariseii și bătrânii, și tocmai aceștia au fost cei care s-au ridicat împotriva Lui.

Acum se adaugă ceva în plus: Luni, deci în ziua curățării Templului, s-a citit Psalmul 48 cu tema „*Împăratul de pe Muntele Templului, Judecătorul Ierusalimului*”. În afară de aceasta, luni a fost citită a doua zi a creației (și, în așteptarea zilei următoare, și a treia). Conform Genezei 1.6-8, aceasta este ziua în care Dumnezeu a făcut o despărțire între apa de sub întindere și apa de deasupra întinderii. În prima zi a creației, vedem creația încă complet acoperită de apă. În cea de-a doua zi a creației, Dumnezeu a făcut o întindere. Cuvântul *raqia* indică ceva vast și subțire. Aceasta este atmosfera. Aceasta este numită *cer*. Acesta este cerul atmosferic - în contrast cu universul, spațiul cosmic. Universul este cerul menționat în versetul 1. „*La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul.*” În Geneza 1.1, *cerul* înseamnă universul. În cea de-a doua zi a creației, Dumnezeu creează atmosfera, făcând o separare între apele de jos - oceanul primordial - și apele de deasupra - norii⁶. Astfel, există o despărțire între sus și jos. Și tocmai luni, la curățirea Templului, Domnul face și El o astfel de despărțire. El alungă tot ceea ce este

---

⁶ Norii reprezintă partea din atmosferă vizibilă cu ochiul liber. Ei fac parte din troposferă, partea din atmosferă în care au loc evenimentele meteorologice pe Pământ.

ne sfânt - care vine de la oameni, de jos - pentru a lăsa în picioare ceea ce este sfânt - care vine de sus, de la Dumnezeu.

Extras din „*Und Er kam nach Jerusalem*”, Editura Nehemia, Ediția 2020, pag. 23-35.

www.edition-nehemia.ch

Marti: Confruntări și discuții înverșunate

Marti a fost o zi de confruntări și discuții aprinse, care au provenit de la ziua precedentă. Vedem așadar că există o succesiune de evenimente foarte condiționate unul de altul. Judecătorii lui Israel s-au confruntat cu Domnul și au zis: „Cu ce drept faci lucrul acesta?” Dar Domnul Isus a răspuns cu o contra-întrebare. Nu este întotdeauna nepolitic să se pună contra-întrebări. Contra-întrebările sunt uneori absolut necesare. Contra-întrebarea Domnului Isus a fost următoarea (Luca 20.4): „*Botezul lui Ioan, era din cer sau de la oameni?*”. Aceasta a fost o întrebare foarte provocatoare.

Ioan Botezătorul era o senzație în Israel în acea vreme. El a pus în mișcare întregul Israel prin apariția sa ca profet. De la Maleahi încoace, nu mai fusese văzut niciun profet timp de secole - apoi a apărut Ioan Botezătorul. Este chiar atestat extrabiblic de Josephus Flavius, că oamenii din Israel erau convinși că acest Ioan era un om drept și că, în general, îl prețuiau foarte mult. Ioan Botezătorul mărturisea că Isus Hristos este Mesia. În Ioan 1.29 se aude mărturia lui: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii*”. El a mărturisit că Isaia 53 se va împlini prin Mesia Isus. Și mulți oameni - mai ales din clasele de jos, în special vameși și păcătoși - au mărturisit vinovăția lor față de Dumnezeu înaintea lui Ioan Botezătorul și au fost botezați, pentru a se pregăti pentru întâlnirea cu Mesia.

Dar evangheliile relatează, de asemenea, că fariseii nu s-au smerit în fața acestei proclamații. Ei nu au acceptat acest mesaj. Acum se aflau într-o dilemă în legătură cu contra-întrebarea Domnului Isus. Dacă ar fi spus: „Botezul lui Ioan era de la oameni”, s-ar fi pus în pericol. S-ar fi putut întâmpla ca mulțimea să se ridice împotriva lor. Căci ei știau foarte bine că acest Ioan a avut o asemenea autoritate și integritate morală, încât dacă ar fi spus că botezul lui nu era de la Dumnezeu, poporul s-ar fi îndepărtat de el. Dar dacă ar fi spus: „Acest botez era de la Dumnezeu”, atunci ar fi avut o problemă. Ei știau exact ce ar fi putut să le spună Domnul: „De ce nu ați crezut? De ce nu v-ați pocăit?” De aceea au răspuns - și aceasta era o minciună: „*Nu știm!*”. La aceasta, Domnul a răspuns: „*Nici Eu nu vă spun cu ce autoritate fac aceste lucruri*” (Matei 21.27). Autoritatea Sa se baza tocmai pe faptul că era Mesia. Ioan Botezătorul a explicat acest lucru în mod atât de convingător lui Israel, încât masele din acea vreme au trebuit să realizeze: ceea ce spune Ioan Botezătorul este adevărul. Dar curtea de judecată s-a opus Domnului și L-a respins ca Mesia al lor.

În acea dimineață s-a cântat Psalmul 82. Acest psalm este adresat judecătorilor lui Israel. Ei sunt numiți *elohim*. Acest lucru este un pic surprinzător pentru noi vorbitorii de limbă germană: *elohim* înseamnă de fapt *zei*. Însă cuvântul *elohim* este folosit atât pentru Dumnezeu, cât și pentru *judecători*, care trebuie să reprezinte dreptul lui Dumnezeu. De aceea, cuvântul *elohim* este folosit și pentru judecători în Exodul 21.6,22 și 22.7,8,27. Așadar, *elohim* este realmente un termen pentru judecători, pe care Dumnezeu i-a rânduit. Psalmul 82.1 spune, deci: „*Un psalm al lui Asaf. Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor [elohim, respectiv judecători]. Până când veți judeca nedrept și veți accepta pe cei răi?*” A urmat apoi un interludiu instrumental „Sela”, pentru ca în acest moment, ca ascultător, să poți reflecta personal asupra cuvintelor tocmai cântate. Acest verset este adresat tocmai sinedriului, care nu a judecat drept.

Când bărbații din sinedriu și-au dat seama că au fost încolțiți, au spus: „Nu știm!”.

În Psalmul 82 se spune în continuare: „Faceți dreptate celui slab și orfanului, faceți dreptate celui întristat și celui nevoiaș. Salvați pe cel slab și pe cel sărac, scăpați-i din mâna celor răi.” Judecătorilor din sinedriu li s-a cerut să exercite o judecată dreaptă. Dar vom vedea imediat, când ne vom uita la zilele următoare, cum Mesia va fi condamnat la moarte și ucis de ei. Psalmul continuă: „Ei nu cunosc, nici nu înțeleg”. Așa este, chiar ei au spus-o: „Nu știm!”.

Apoi, în versetul 5, s-a cântat: „Ei nu cunosc, nici nu înțeleg, umblă în întuneric; toate temeliiile pământului se clatină”. Când judecătorii nu mai rostesc dreptul, atunci totul se clatină. „Am zis: «Sunteți dumnezei [elohim] și toți sunteți fii ai Celui Preaînalt. Dar veți muri ca omul și veți cădea ca una din căpetenii»” (versetul 6). Domnul Isus le spusese clar: „Sunteți oameni obișnuiți - veți cădea și veți muri în păcatele voastre”. În contrast cu aceasta în versetul 8 se spune: „Ridică-Te, Dumnezeule, judecă pământul; pentru că Tu vei moșteni toate națiunile”. Aici, adevăratul Judecător este chemat să ia poziție. Și în acest fel, Domnul Isus a luat atitudine împotriva atacului verbal: „Cu ce autoritate faci acesta?”.

Această zi de marți a fost una foarte plină de evenimente. Ea este descrisă în Matei 21, de la versetul 23 până la sfârșitul capitolului 25. În urma acestei provocări, Domnul Isus a spus parabola celor doi fii diferiți. Un fiu a spus mai întâi „nu” tatălui său, dar după aceea i s-a supus. S-a căit de răzvrătirea sa. Apoi, există celălalt fiu, care a spus „da”, dar cu toate acestea nu a făcut nimic! Vameșii și păcătoșii, care s-au pocăit la propovăduirea lui Ioan Botezătorul, sunt cei care au spus mai întâi „nu” poruncilor lui Dumnezeu. Dar apoi s-au pocăit și au devenit ascultători de Dumnezeu. În schimb, conducătorii poporului, într-o anumită măsură, au spus mai întâi „da” la rânduielile lui Dumnezeu, dar au acționat conform unui „nu” arogant.

În continuare, Domnul Isus a spus parabola lucrătorilor din vie. Această parabolă mărturisește că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în via Sa - adică în Israel. În cele din urmă, lucrătorii din podgorie L-au ucis pe Fiul. Referirea la conducătorii poporului din acea vreme era atât de clară, încât aceștia au înțeles, chiar și fără interpretare, ceea ce voia să le spună: „În interiorul vostru L-ați respins cu totul pe Mesia”. Și în această parabolă este descris un Fiu, și anume Fiul iubit al Viticultorului, care a spus „Da!” și a acționat conform acestui Da. Împreună cu parabola precedentă, există aici trei feluri de fii: cel care spune „Nu” și acționează ca și când spune „Da”. Cel care spune „Da” și apoi acționează ca și când spune „Nu”. Și Cel care spune „Da!” și acționează în conformitate cu un da! Ultimul îl reprezintă pe Fiul iubit al Tatălui ceresc.

Parabola ospățului de nuntă este o continuare la parabola lucrătorilor viei. În ea, Domnul Isus arată clar că vestea bună va ajunge acum la popoarele păgâne, deoarece mulțimea din Israel L-a respins pe Mesia în acel moment.

Vedem apoi cum diferite grupuri din iudaism au venit la Domnul Isus și au încercat să-L doboare prin șiretlicuri. Ce demers jalnic și josnic! De exemplu, ei au întrebat: „Se cuvine să dăm tribut Cezarului, sau nu?” (Matei 22.17). Aceasta era, desigur, o întrebare foarte periculoasă! Dacă Domnul ar fi răspuns „da”, ei ar fi spus: „Acest Om colaborează cu puterea de ocupație a Romei. El trebuie să moară! Este un trădător!” Dacă El ar fi spus „nu”, atunci ar fi putut spune: „Trebuie să-L predăm romanilor, pentru că instigă la revoltă împotriva Romei!”. Dar ce a răspuns Domnul Isus în această situație foarte dificilă din punct de vedere uman:

„Arătați-Mi moneda pentru tribut!”. Ei I-au arătat un dinar. „Ale cui sunt chipul acesta și inscripția?” „Ale Cezarului”, au răspuns ei. Atunci Domnul Isus le-a cerut: „Dați deci Cezarului cele ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu”.¹ Cu aceasta au fost complet învinși. Ei nu mai puteau să-I răspundă deloc.

Desigur, acest eveniment nu se limitează la atât. Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Dinarul putea fi returnat împăratului ca bani de impozit, deoarece imaginea sa era pe el. Dar cum rămâne cu viețile noastre? Trebuie să ne predăm lui Dumnezeu și să ne supunem Lui, pentru că am fost creați după chipul Său. Acest lucru era adevărat pentru oamenii din Piața Templului, dar este valabil și pentru noi astăzi. Cel care stătea în fața lor era Domnul oștirilor, Împăratul gloriei, așa cum exprimase Psalmul 24 deja atât de impresionant duminică.

Saducheii au vrut apoi să o facă mai bună din punct de vedere tactic. Ei erau liberalii din Israel la acea vreme. Ei nu credeau în înviere sau în vreun fel de viață după moarte. Ei au încercat să ridiculizeze ideea de înviere, punându-I Domnului următoarea întrebare: „Uite, era o femeie care era căsătorită și nu avea copii. Soțul ei a murit. Conform Torei, ea s-a căsătorit apoi cu un frate al soțului decedat.² Și această căsătorie a rămas fără copii. Apoi s-a căsătorit cu următorul frate și așa a continuat până când s-a căsătorit cu șapte bărbați în total. Acum, la înviere, cărui soț îi va aparține această femeie? Avusese atâția soți la rând.” Domnul le-a arătat apoi din Tora că există o continuare a vieții după moarte și că acest fapt este deja învățat în Tora.

El ar fi putut arăta acest lucru foarte clar cu Iov 19.25,26. Acolo auzim vocea lui Iov: „Dar știu că Răscumpărătorul meu trăiește și la urmă El Se va ridica pe pământ. Și după ce această piele a mea va fi nimicită, totuși fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu.” Cu aceasta Iov a mărturisit: voi muri și apoi voi avea din nou un trup și Îl voi vedea pe Dumnezeu. Domnul ar fi putut să citeze și Isaia 26.19, care vorbește despre cum, în viitor, umbrele - adică morții - vor învia. Și Daniel 12.2 ar fi fost, de asemenea, un citat potrivit în sine: „Și mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii pentru viața eternă și alții pentru rușine, pentru dispreț etern”. Deci, în Vechiul Testament se spune foarte clar: există o înviere.

Însă, saducheii liberali recunoșteau doar cele cinci cărți ale lui Moise ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu recunoșteau restul Vechiului Testament ca fiind inspirat de Dumnezeu. Cum a răspuns Domnul desăvârșit și înțelept? El nu a argumentat cu Iov, Daniel sau Isaia, pentru că ei oricum i-ar fi respins pe aceștia, ci El a argumentat doar cu Tora. El le-a arătat pasajul cu rugul.³ Ce a spus Dumnezeu în acea situație? „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov”. Dar El a spus acest lucru pe vremea lui Moise. La vremea aceea, pe vremea lui Moise, Avraam era mort de secole, Isaac și Iacov de asemenea. Conform învățăturilor saducheilor, acești trei strămoși nu mai existau! Dar Dumnezeu Însuși i-a spus lui Moise: „Eu sunt... Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Iacov”.⁴ Domnul Isus a explicat

¹ Întâmplarea aceasta poate fi citită în Matei 22.17-22.

² Conform cu Deuteronomul 25.5.

³ La acel moment nu exista o împărțire pe capitole. Acest lucru a apărut abia în Evul Mediu. Pentru a indica un anumit pasaj, trebuia să se ia un cuvânt cheie din context. Astăzi am spune „Exodul 3”, pentru că acolo apare rugul în care Dumnezeu S-a arătat lui Moise.

⁴ Vezi Exodul 3.6.

aceasta astfel: „*El [Dumnezeu] nu este Dumnezeul celor morți, ci al celor vii.*”⁵ Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor care nu mai există, ci al celor care continuă să existe. De aceea, Domnul Dumnezeu i-a spus lui Moise, păstrând sensul exact: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, care există încă în lumea de dincolo.”

Astfel, Domnul Isus a arătat foarte simplu și fără echivoc că și Tora învață continuarea vieții după moarte. Mai mult, El a precizat clar - pentru a le demasca întrebarea lor enigmatică ca fiind un nonsens - că la înviere totul va fi complet diferit de ceea ce este aici și acum. Atunci va exista o altă ordine. După înviere, oamenii nu se vor mai căsători, așa cum nici îngerii nu se căsătoresc. Cu aceasta, atacul saducheilor a fost bătut în cuie. Nu au putut decât să se minuneze de răspuns.

După această întrebare, pe scenă a intrat un *nomikos*.⁶ Deci nu un oarecare *cărturar* (în greacă *grammateus*), ci un *învățător al Legii*. *Nomikos* este termenul pentru cărturari care puteau lua decizii *halachah*. Astfel de decizii erau obligatorii pentru toți în iudaism. Ei spuneau cum trebuie să pui în practică o poruncă pentru a o îndeplini corect. Următorul care a vrut să-L pună în încurcătură pe Domnul Isus și să-L facă să cadă a fost, așadar, un specialist în *halachah*.

El a vrut să știe care poruncă era cea mai mare. Răspunsul Domnului Isus a fost pe cât de scurt, pe atât de profund: „*Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși.*”⁷ El a citat Deuteronomul 6.5 și Leviticul 19.18 și a rezumat astfel întreaga Tora în două porunci. Nu putem supraestima ceea ce s-a întâmplat: în iudaism, s-a încercat permanent să rezume Tora într-o formulă simplă. Există diverse încercări în privința aceasta, dar acest răspuns, pe cât de simplu, pe atât de cuprinzător, de a rezuma Tora la dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de aproapele, a fost un răspuns senzațional din punct de vedere rabinic! Domnul Isus a dat în mod spontan acest răspuns uimitor, pe care nenumărați cărturari inteligenți nu l-au găsit niciodată. A fost absolut extraordinar!

În acest fel, Domnul Isus a combătut un grup după altul. Irodianii, care erau aliați cu Roma, au venit și ei în acea zi și au căutat să pună o piedică în calea Lui. Vedem astfel că diverse curente din iudaismul de atunci au luptat împotriva Lui în acea marți memorabilă. Dar *El* a fost capabil să respingă toate atacurile într-un mod admirabil și să respingă toate acuzațiile cu cuvinte și argumente scurte.

În cele din urmă, cu toții și-au dat seama că era periculos să Îi pună întrebări, pentru că nu I se putea întinde nicio capcană cu ajutorul logicii umane. Când încercările au încetat, Domnul Isus a pus o singură întrebare.⁸ A fost ultima întrebare pe care a adresat-o întregului iudaism:

---

⁵ Vezi Marcu 12.27.

⁶ *Nomikos* este cuvântul grecesc care, în Matei 22.35, stă la baza cuvântului german *Gesetzesgelehrter* (învățător al Legii).

⁷ Vezi Matei 22.37-39.

⁸ Se poate citi în Matei 22.41-45.

„Ce părere aveți despre Mesia? Este El Fiul lui David?” Desigur, toată lumea știa că Mesia trebuie să fie un descendent al lui David. Așa scrie în Ieremia 23.5 sau și în Psalmul 132.11. Acest lucru poate fi dedus și din Isaia 11.1-2, unde se spune: „*din tulpina lui Isai*”. Isai era tatăl lui David. Dar ce adaugă Domnul Isus din Psalmul 110 la aceste cunoștințe generale de bază? El a citat din Psalmul 110.1:

Psalmul 110.1: Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale”.

Într-un anumit sens, Domnul Isus i-a întrebat: Cum se poate așa ceva? David, care trebuia să fie un strămoș al lui Mesia, cum poate numi pe Fiul său „Domnul meu”? Personal, nu mi-ar trece niciodată prin cap să mă adresez fiilor mei cu „domnul meu”. Cu toate acestea, David L-a numit pe Urmașul său, Fiul său, de-a lungul generațiilor: „*Domnul a zis Domnului meu*”. S-ar putea obiecta acum că în ebraică, conform vocalizării masoreților din Evul Mediu, se spune *adoni - domnul meu*. Dar se poate citi în mod justificat și *adonai* acolo, deoarece vocalele nu sunt inspirate, ci doar o tradiție - deși în mod normal este o tradiție foarte bună. Așa te adresezi oamenilor de pe stradă. Dar în versetul 5 din Psalmul 110 spune: „*Domnul de la dreapta Ta*”, iar acolo scrie în vocalizarea masoreților de fapt *adonai*. Acesta este un titlu care este folosit în mod obișnuit pentru Dumnezeu. *Adonai* este de fapt o formă de plural („domnii mei”). David îl numește pe Mesia în versetul 5 *adonai* și vorbește despre El cu un titlu divin.

Acest lucru necesită următoarea explicație: în iudaismul ortodox era larg răspândită opinia - și încă mai este până în ziua de azi - că Mesia va fi un Om normal și nu Dumnezeu adevărat și totodată Om adevărat. Deci Domnul Isus arată clar aici: „Explicați-Mi de ce David Îl numește pe Fiul său *Domnul meu*, dacă el ar fi cu adevărat un om obișnuit?” Nimeni n-a putut răspunde. Această întrebare rămâne fără răspuns până în prezent. În cele din urmă, iudaismul va trebui să dea răspunsul la întrebarea „Cine este Mesia?”. Vechiul Testament arată clar că Mesia promis de Dumnezeu trebuie să fie atât Om, cât și Dumnezeu într-o singură persoană. În această zi de mărti, Domnul Isus a pus o întrebare foarte fundamentală, care a rămas fără răspuns până în prezent.

Apoi, Domnul Isus a continuat cu o avertizare împotriva învățătorilor ipocriți ai Torei. El a avertizat poporul cu privire la acești conducători care îi înșală, învățându-i de fapt ipocrizia în loc de adevărata neprihănire. Prin aceasta, El a spus chiar că sinedriul a degenerat într-o organizație ipocrită. După aceea urmează opt⁹ strigăte de „vai de voi” în Templu, așa cum sunt enumerate în Matei 23.13-39. Aceste strigăte de „vai de voi” nu erau blesteme, ci avertismente. Dar după o atenționare „vai de voi” poate urma un blestem, dacă nu se ia în serios avertismentul divin. Era o ultimă chemare pentru ca ei să se întoarcă și să se pocăiască de propriile lor greșeli. Domnul le-a spus: „*Iată, vi se lasă casa [adică Templul din Ierusalim] pustie. Pentru că vă spun: Nicidecum nu Mă veți mai vedea de acum, până când veți zice: «Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!»*” Cu alte cuvinte, Templul va fi distrus și ei nu-L vor mai vedea până în momentul în care El se va întoarce și atunci poporul iudeu va exclama efectiv din inimă cuvintele din Psalmul 118.26: „*Baruch hada, beshem adonai!*”. «*Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!*»

⁹ Vezi Matei 23.

După aceea Domnul a ieșit din Templu cu ucenicii, după ce le-a zis: „Nu vedeți voi toate acestea? Adevărat vă spun, nu va fi lăsată aici piatră pe piatră care nu va fi dărâmată.”¹⁰ Ucenicii au rămas uimiți. La sfârșitul acelei zile au mers cu El prin Valea Chedronului până la Muntele Măslinilor. De acolo se are cea mai frumoasă priveliște a Muntelui Templului. Una dintre întrebările, pe care ucenicii le-au pus, a fost despre distrugerea Templului. Au vrut să știe când va avea loc acest eveniment. Care va fi semnul când această distrugere va fi iminentă? Domnul Isus le-a dat răspunsul și, așa cum a spus în Luca 21, s-a împlinit în anul 70, când Ierusalimul și cel de-al doilea Templu au fost făcute una cu pământul de romani. Alte întrebări au fost: „Care va fi semnul sfârșitului și ce semn se va întâmpla care va anunța iminenta a doua venire?”. Ca răspuns, Domnul Isus a prezentat înaintea ochilor și inimii lor în acest discurs minunat de pe Muntele Măslinilor mai mult de 25 de semne ale sfârșitului timpurilor.¹¹

El a făcut și alte expuneri, printre care și parabolele referitoare la cele 10 fecioare și cea a talanților.¹² De asemenea, a explicat cum va fi atunci când va veni din nou ca Judecător al lumii, pentru a aduna și judeca popoarele.¹³ Toate acestea s-au întâmplat în această zi de marți, înainte de Vinerea Mare. În această zi de marți, după cum știm, a fost citită a treia zi de creație.¹⁴ Aceasta a fost ziua în care Dumnezeu a creat roade pretutindeni. În această zi a abundenței de roade se spune de două ori: „Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”.¹⁵ În a doua zi nu se spune niciodată așa, în prima zi se spune o singură dată. În cea de-a treia zi a creației, uscatul a ieșit din oceanul străvechi. S-a format continentul străvechi. Dumnezeu l-a numit „*uscatul*” (în ebraică *jabbashah*). Chiar și astăzi, cuvântul ebraic *jabbashah* înseamnă *continent*. Pe el, Dumnezeu a făcut să crească plantele: vegetație, ierburi și pomi roditori. A treia zi a creației a fost plină de roade. Marțea de dinaintea zilei Vinerea Mare a fost o zi plină de roade din belșug.

Domnul a fost provocat masiv, dar prin numeroasele și minunatele răspunsuri date tuturor atacatorilor Săi, a adus o glorioasă rodnicie de înțelepciune divină. Acesta este motivul pentru care această zi de marți este descrisă atât de detaliat. Înțelepciunea Domnului Isus în această zi a contrastat puternic cu ignoranța și lipsa de înțelegere a judecătorilor nedreți ai lui Israel care bâjbâiau în întuneric, conform Psalmului 82.5.

Extras din „*Und Er kam nach Jerusalem*”, Editura Nehemia, Ediția 2020, pag. 36-49.

www.edition-nehemia.ch

---

¹⁰ Vezi Matei 24.2.

¹¹ Acestea pot fi citite în Matei 24, Marcu 13 și Luca 21.

¹² Vezi Matei 25.1-30.

¹³ Vezi Matei 25.31-46.

¹⁴ Vezi Geneza 1.9-13.

¹⁵ Vezi Geneza 1.10,12.

Miercuri: Complotul și trădarea

Despre această zi Marcu 14.1-2 ne relatează următoarele:

Marcu 14.1-2: Iar după două zile erau Paștele și Azimele; și preoții de seamă și cărturarii căutau cum să-L prindă prin viclenie și să-L omoare; pentru că spuneau: „Nu în sărbătoare, ca nu cumva să fie tulburare în popor“.

De aceea, s-a convenit cu Iuda Iscarioteanul ca el să Îl predea pe Domnul Isus într-un mod foarte discret, pe ascuns. De aceea, ziua de miercuri ar putea fi intitulată „Complot și trădare”. Cu toate acestea, această zi, miercurea aceasta, nu a fost doar ziua teribilă a complotului și a trădării de către sinedriu și Iuda, ci și ziua în care Domnul Isus a fost uns de Maria din Betania. Acest lucru este descris în Marcu 14.3-9, Matei 26.6-13 și Ioan 12.1-8. Este important de reținut: Ioan 12 descrie modul în care Domnul Isus a venit vineri în Betania. Acolo au pregătit o masă pentru El în seara zilei de vineri, care era masa de sabbat. De asemenea, a stat acolo și sâmbăta (care era încă sabbatul). Apoi, în Ioan 12, în legătură cu intrarea în Ierusalim, se folosește expresia „*a doua zi*”. Prin urmare, acest lucru înseamnă: duminică. Aici trebuie remarcat: Domnul a venit vineri în Betania. În Ioan 12.3 se spune, cu *metoda timpului nedeterminat*, că Maria a uns picioarele Domnului acolo: „*Maria, deci,¹ luând o măsură de mir de nard curat ...*”. Însă acest lucru nu s-a întâmplat în acea zi de sabbat, ci într-una din celelalte zile ale săptămânii, în care Domnul revenea mereu în acea casă din Betania. Celelalte evanghelii arată clar că această ungere a avut loc miercuri.

Vedem noi contrastul din această zi? Pe de o parte ura și trădarea, iar pe de altă parte această femeie care Îl iubea cu adevărat pe Domnul ca Mesia și Mântuitor al lumii. Ea L-a uns în vederea îngropării Sale - picioarele și capul. În Ioan, este relatată doar ungerea picioarelor, iar în Marcu și Matei, în schimb, este descrisă doar ungerea capului. Acest lucru corespunde caracterului evangheliilor respective. Evanghelia după Ioan subliniază faptul că Domnul Isus este Fiul etern al lui Dumnezeu și, de aceea, pentru a sublinia respectul față de Persoana Sa înălțată, se spune că *picioarele* Sale au fost unse. În evanghelia după Marcu, însă, El este prezentat, prin contrast, ca fiind Robul desăvârșit al lui Dumnezeu, și acolo se relatează cum ea I-a uns *capul*. Matei Îl descrie pe Domnul Isus ca fiind Împărat. În Vechiul Testament, împăraților li se ungea capul.

În calitate de cititori ai celor patru evanghelii, trebuie să luăm întotdeauna toate informațiile împreună: Maria i-a uns capul și picioarele. Dar să ne uităm acum la contrast! Această femeie, care Îl iubea cu adevărat pe Domnul, a devenit activă în acest fel miercuri. Ea a dat acest unguent de alabastru aproape de neînțeles de scump, care valora atunci 300 de zile de salariu al unui muncitor,² pentru El. Iuda a considerat aceasta ca fiind o risipă: după părerea lui, banii pentru unguent ar fi putut fi dați săracilor. Iuda, însă, nu era deloc preocupat de săraci, ci era

---

¹ În greacă, *oun* înseamnă *deci*, *în fapt*, *realmente*, etc.

² Compară cu Matei 20.2.

iubitor de bani.³ Dar ea a dat ceva extrem de prețios din admirație și dragoste profundă pentru Domnul ei.

În această zi de contrast, a fost citită a patra zi a creației. Dumnezeu a așezat purtătorii de lumină: stelele și luna pentru noapte și soarele pentru zi. Creatorul a creat purtătorii de lumină cerești pentru pământ. Maria poate fi comparată cu o stea care strălucește în noapte sau cu luna care strălucește puternic! În Psalmul 89.37 se spune despre lună: „... și martorul în cer este credincios!” În contrast cu întunericul sinedriului și al trădătorului Iuda, lumina strălucitoare a acestei femei s-a dovedit a fi cu atât mai minunată.

Domnul Isus a spus că oriunde va fi vestită Evanghelia în întreaga lume, lumina ei va fi văzută și această istorie va fi spusă. Într-adevăr, până în prezent, Evanghelia a ajuns pe toate cele cinci continente ale lumii și chiar și la eschimoși. S-a ajuns până la marginile pământului și pretutindeni se spune această istorie a ungerii lui Isus de către Maria - așa cum lumina lunii ajunge în întreaga lume.

Așadar, această a patra zi a creației se potrivește de minune și cu această zi de miercuri deosebită, când în Templu se cânta Psalmul 94, unde versetele 1 și 2 spun: „*Dumnezeul răzbunărilor, Doamne, Dumnezeul răzbunărilor, să se arate strălucirea Ta! Ridică-Te, Judecător al pământului! Răsplătește celor mândri, după faptele lor!*” Aici Dumnezeu este chemat să acționeze împotriva nedreptății oamenilor. Tocmai în această zi a izbucnit atât de clar nedreptatea sinedriului și a iudeilor. „*Până când cei răi, Doamne, până când se vor bucura cei răi, vor rosti, vor spune cuvinte arogante, se vor lăuda toți lucrătorii nelegiuii? Ei calcă pe poporul Tău, Doamne, și apasă moștenirea*” (Psalmul 94.3-5). Este vorba despre conducătorii poporului, care au asuprit poporul în mod nedrept și au acționat în mod sacrilegiu împotriva Răscumpărătorului promis.

„*Ucid pe văduvă și pe străin și omoară pe orfani*” (versetul 6). Erau chiar pregătiți să comită o crimă judiciară. Acest lucru a fost demonstrat în cel mai teribil mod prin uciderea Domnului Isus. Ceea ce s-a pregătit în acea miercuri a fost planificarea unei crime judiciare!

„... și zic: nu va vedea Domnul⁴ și nu va lua aminte Dumnezeuul lui Iacov. Înțelegeți voi, cei fără minte din popor! Și voi, nebunilor, când vă veți înțelepți?” (versetele 7,8) Aici este vorba despre un avertisment serios și insistent! Era încă posibilitatea de întoarcere și ieșire din această nebunie. Într-adevăr, noi avem de-a face cu un Dumnezeu milostiv, care face ca judecata să nu vină imediat.

În versetul 13 citim și: „*ca să-l pui la adăpost de zilele rele, până se va săpa groapa pentru cel rău!*” Și în versetul 15 citim: „... pentru că judecata se va întoarce la dreptate și toți cei dreپți cu inima o vor urma.” Toate acestea sunt scrise în acest psalm, care vorbește despre cei răi fără de Dumnezeu. Cuvântul ebraic pentru *cel rău* înseamnă oameni care pur și simplu ignoră Cuvântul lui Dumnezeu. Nu se referă neapărat la ateii, ci, în general, la cei care cunosc Cuvântul lui Dumnezeu și totuși Îl ignoră cu răceală. În contrast cu cei răi, versetul 15 vorbește despre cei „*dreپți cu inimă*”! Maria făcea parte din acest grup de oameni.

---

³ Vezi Ioan 12.6.

⁴ În ebraică *Jah*, forma prescurtată a lui *JAHWE*, care înseamnă *Cel veșnic*, respectiv, *Cel care nu se schimbă*.

În acest context, trebuie să acordăm o atenție deosebită versetului 21. Dacă ținem cont de faptul că în acea miercuri, în Piața Templului, sinedriul a hotărât ca El, Domnul Isus Hristos, să moară, atunci aceste cuvinte au o semnificație absolut potrivită: *„Ei se strâng contra sufletului celui drept și condamnă sângele nevinovat!”*.

Versetul 23 mărturisește că nedreptatea se va întoarce într-o zi asupra celor vinovați: *„... și-i va nimici pentru răutatea lor; Domnul Dumnezeuul nostru îi va nimici”*. Acest lucru trebuie să fie clar pentru noi: în toate cele teribile, Dumnezeu, de care trebuie să ne temem, a păstrat întotdeauna superioritatea și nu a pierdut niciodată controlul!

Extras din *„Und Er kam nach Jerusalem”*, Editura Nehemia, Ediția 2020, pag. 50-55.

www.edition-nehemia.ch

Cele patru zile ale răscumpărării

Joi:

Sacrificarea mielului de Paște

Cu joi din Săptămâna Patimilor scriem 14 Nisan din anul 32 d.Hr. Aceasta era ziua în care trebuia sacrificat Paștele. A se citi Luca 22.7 și versetele următoarele, Marcu 14.12 și versetele următoarele, Matei 26.17-19. În această zi doi ucenici, Petru și Ioan, au trebuit să meargă la Piața Templului, pentru a pregăti pentru Domnul și cei doisprezece apostoli sărbătorirea Paștelui.

Să privim mai întâi câteva informații de fond: toți cei care veneau la Ierusalim din străinătate trebuiau să fie cazați într-o cameră din Ierusalim, fără niciun fel de contribuție din partea lor. Știm acest lucru din Talmud. Deci, dacă Domnul Isus a ales o anumită cameră de sus, pe care ucenicii trebuiau să o amenajeze, nu trebuia să plătească nimic pentru ea, conform legii iudaice.

Pregătirea Paștelui arăta pentru început astfel: mieii de Paște trebuiau sacrificați pe altarul din Piața Templu și nu în altă parte. Acest lucru este deja prescris de Tora în Deuteronomul 16.2. De aceea Petru și Ioan trebuiau să meargă la Templu. Acolo, tăierea a început după-amiaza în jurul orei 15.00 și a durat până la ora 17.00. Toate cele 24 de clase de preoți trebuiau să participe la această misiune. Toate miile de preoți au fost cumva folosiți sau cel puțin trebuiau să fie disponibili.

Sacrificiul a avut loc după cum urmează: un preot lua cuțitul de sacrificare și sacrifica mielul. Un alt preot trebuia să țină vasul pentru a colecta sângele. Acesta a fost dat în grabă la următorii preoți, care stăteau cu toții în rând. Ultimul din rând trebuia să verse vasul la altar.

Logistica necesară în acest scop este aproape de neimaginat! Pentru a avea suficientă apă pentru slujba de la Templu, exista un viaduct lung din Betleem, de unde se colecta apă din mai multe izvoare. Ea era condusă pe câteva zeci de kilometri până la Ierusalim, direct pe Muntele Templului, unde se afla o cisternă uriașă.

În partea de sus a Pieței Templului, în camera Golah, se afla o roată de apă, care era folosită pentru a transporta apa din cisternă în Piața Templului. Astăzi știm exact unde se afla roata de apă pe Muntele Templului. Apa era folosită pentru a spăla sângele mieilor sacrificați. Aceasta era apoi drenată printr-un canal în Valea Chedron.

Acea zi a fost o zi incredibilă! Au fost sacrificați aproximativ 250.000 de miei. Un miel de un an are aproximativ patru litri de sânge. Așadar, în acea zi au curs aproximativ un milion de litri de sânge! Petru și Ioan se aflau în mijlocul acestei sacrificări a mieilor. După sacrificare, trebuiau să ia cu ei mielul pe care îl cumpăraseră pentru celebrarea de seară a mesei de Paște. L-au purtat agățat pe o ramură de rodie și l-au adus în camera de sus pentru a pregăti în cele din urmă totul pentru masa de seară.

Această zi i-a marcat pe acești doi ucenici într-un mod cu totul deosebit, pentru că, în retrospectivă, au putut să realizeze: toate aceste râuri uriașe de sânge arătau spre sângele prețios al Domnului nostru Isus Hristos. De aceea, este deosebit de interesant pentru noi să știm că în Noul Testament doar Ioan și Petru se referă explicit la Domnul Isus ca fiind Mielul lui Dumnezeu. În Ioan 1.29, de exemplu, citim: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul

lumii”, iar în Apocalipsa, Ioan vorbește de 28 de ori despre Miel. Petru scrie într-una din epistolele sale: „... căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeți din felul deșert de viață pe care l-ați moștenit de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată.”

În ziua dinaintea răstignirii a curs sângele mieilor de Paște, iar în a cincea zi a creației, Dumnezeu a creat suflete vii în mare. *Nephesh chajah* - suflete vii - așa numește textul ebraic de bază ființele vii din Geneza 1.20,21. Cuvântul suflet vorbește despre sentimente și simțiri, și tocmai în a cincea zi a săptămânii, ziua joi, s-au produs în Ioan și în Petru sentimente interioare profunde pentru Domnul.

În cea de-a cincea zi a creației, păsările și-au ridicat aripile să zboare la înălțime, astfel încât au putut zbura deasupra pământului, sub întinderea cerurilor. Experiențele unice trăite de Petru și Ioan în ziua Paștelui în curtea interioară a Templului, lângă altar, i-au condus în cele din urmă la cele mai înalte culmi ale Evangheliei, ca să ajungă la o cunoaștere profundă și cuprinzătoare a răscumpărării făcute de Isus Hristos, adevăratul Miel de Paște.

În această zi, s-a cântat și Psalmul 81. El tratează sărbătoarea de Paște, pentru că în acest pasaj se spune că la această sărbătoare Dumnezeu l-a eliberat pe Israel din Egipt. Cîtim de la versetul 3 la 6:

Psalmul 81.3-6: Sunați din trâmbiță la lună nouă, la timpul rânduit, în ziua sărbătorii noastre; [Din context devine clar că este vorba de sărbătoarea de Paște] pentru că este o lege pentru Israel, o poruncă a Dumnezeului lui Iacov. El a așezat-o ca o mărturie în Iosif, când a ieșit traversând țara Egiptului, unde am auzit o limbă pe care n-o cunoșteam. Am îndepărtat povara de pe umărul său, ...

Acum, trebuie amintit că acest psalm era cântat întotdeauna în ziua de joi, chiar dacă Paștele nu coincidea cu aceeași zi a săptămânii în fiecare an. Această sărbătoare nu este fixată într-o zi din săptămână, ci într-o zi calendaristică - 14 Nisan. Această zi calendaristică cade în fiecare an într-o altă zi a săptămânii. În anul Săptămânii Patimilor, însă, Paștele a căzut într-o zi de joi, în care s-a cântat tocmai acest psalm.

În versetul 9 din acest Psalm citim: „Să nu fie printre voi niciun dumnezeu străin și să nu te închini unui dumnezeu străin”. Când ne dăm seama că, a doua zi, Sinedriul va spune că ei îl au ca împărat doar pe Cezar și că acest Om, Isus din Nazaret, ar fi vorbit împotriva Cezarului, vedem că liderii poporului lui Dumnezeu s-au plecat în fața unui dumnezeu dintr-o țară străină. La urma urmei, Cezar își permisesese să fie venerat ca un dumnezeu în acea perioadă. Acum, la sărbătoarea de Paște – cu o zi înainte de sărbătoare, consemnat în Ioan 19.15 - au fost serios avertizați să nu se închine niciunui alt dumnezeu.

Sărbătoarea de Paște este sărbătoarea eliberării din Egipt și, de asemenea, le amintea că Mesia va elibera încă o dată pe Israel. În loc să-L primească pe Mesia, adevăratul Eliberator din robia păcatelor, ei L-au respins și s-au închinat unui dumnezeu străin.

În versetul 11 se spune: „Dar poporul Meu n-a ascultat de glasul Meu, și Israel nu M-a vrut”. Pe bună dreptate, versetul 13 spune: „Dacă M-ar fi ascultat poporul Meu, dacă ar fi umblat Israel pe căile Mele!”. Mulțimea nu a ascultat avertismentul lui Dumnezeu dat prin corul Templului în acea vreme! Acest lucru a fost deja prezis în mod profetic în Psalmul 81, chiar în această zi de joi.

Vineri:

Sărbătoarea Paștelui - Răstignirea

În contextul calendarului iudaic, trebuie să fim clari în această privință: încă de joi seara, în jurul orei 18.00, a început ziua de vineri, 15 Nisan. În această seară, Domnul a mâncat împreună cu ucenicii Săi mielul de Paște sacrificat. În timpul acestei cine, El a instituit Cina Domnului. Aceasta înseamnă că în ziua răstignirii Sale, Domnul Isus a instituit cina și a mâncat mielul de Paște!

După masa de Paște, Domnul a mers în Grădina Ghetsimani, pe versantul vestic al Muntelui Măslinilor. Acolo, Domnul Isus a văzut suferințele Sale viitoare în toată grozăvia și teama lor. El S-a rugat cu cea mai mare intensitate. În trei faze separate de rugăciune, El L-a întrebat pe Tatăl dacă există vreo posibilitate ca El să fie scutit de suferința iminentă. Cu toate acestea, ca ființă umană, El s-a supus planului desăvârșit al Tatălui.

Aici a devenit foarte clar: singura cale de mântuire era că Domnul Isus a mers la cruce pentru noi! Nimeni altcineva în afară de El nu putea să realizeze această lucrare de răscumpărare, nici un om, nici un înger. Deși Domnul a dorit ca ucenicii Săi să-L sprijine în lupta rugăciunii, niciunul nu a reușit să învingă oboseala. Erau insensibili în simțurile lor și în percepția lor spirituală. În cele din urmă, o mulțime uriașă înarmată de câteva sute de oameni a venit să Îl aresteze.

Reprezentanții Sinedriului au efectuat mai întâi un interogatoriu în casa fostului mare preot Ana. El a fost în funcție între anii ca. 6-15 d.Hr.

Apoi L-au dus pe Domnul Isus în casa lui Caiafa, marele preot care era în funcție în acea vreme prin favorul Romei. În cadrul acestor interogatorii nocturne, procesul Domnului Isus a fost pregătit neoficial în case particulare, pentru a nu pierde timp, pentru a putea fi condamnat oficial la moarte într-un singur proces scurt, începând de la răsăritul soarelui. Talmudul conține o lege rabinică care stipulează că niciun proces referitor la viață și moarte nu poate avea loc noaptea. De aceea la început au mers în case particulare, pentru că astfel puteau spune că nu erau audieri oficiale. Totuși, în aceste prime două etape, totul a fost pregătit pentru procedura oficială din Templu. În toată această procedură, au fost încălcate cel puțin 20 de legi ale Torei și ale regulilor rabinice.

Contrar regulilor de procedură aplicabile, a fost clar de la început că se va ajunge la un verdict de vinovăție cu pedeapsa cu moartea. Astfel, aceste trei faze ale procesului au fost o farsă pur ipocrită. De aceea, Domnul Isus nu a răspuns la întrebările acuzatorilor Săi. Totul fusese deja stabilit și clar determinat. Nu a existat nicio căutare a adevărului. Nu au fost chemați martori care ar fi putut contribui la exonerare, deși aceasta a fost regula, încă de la începutul procesului. De aceea, El a tăcut ca un miel dus la tăiere, așa cum descrie Isaia 53 în mod atât de emoționant.

În cele din urmă, de îndată ce a răsărit soarele – a se citi Matei 27.1 - era permisă oficial convocarea procesului. Prin urmare, Sinedriul s-a reunit în cele din urmă în Templu, în porticul regal, pentru procesul oficial. Procesele Sanhedrinului trebuiau să aibă loc necondiționat în Templu. Această a treia fază a procesului a decurs foarte repede, pentru că totul fusese deja stabilit în prealabil.

Însă iudeii nu aveau permisiunea Romei să execute ei înșiși pedeapsa cu moartea într-un astfel de caz. De aceea au fost nevoiți să-L predea pe Domnul Isus romanilor. Astfel, după procesul din Templu, Domnul a fost dus la Pilat în pretoriu.

Pilat, în calitate de reprezentant al Imperiului Roman, a deschis procesul împotriva Domnului Isus. Și-a dat seama, totuși, că această chestiune se desfășura ca un proces nedrept. Când a auzit că Irod Antipa, tetrarhul Galileii, era în vizită la Ierusalim în timpul Paștelui, a încercat să transfere cazul. Acest lucru este menționat doar în Evanghelia după Luca. În acest scop, a pus să fie adus Domnul Isus la palatul Macabeilor. Acolo, însă, nu s-a putut organiza niciun proces serios. În cele din urmă, Irod l-a trimis pe Domnul înapoi la Pilat, astfel că Pilat a trebuit să încheie procesul într-o a treia fază. Procesul a avut șase etape: trei evreiești și trei păgâne.

Pilat l-a condamnat pe Domnul Isus la sfârșitul procesului - în deplină cunoștință de nevinovăția Sa - la moarte pe cruce. A executat această sentință pentru că, din punct de vedere politic, se aștepta la avantaje. Adevărul în materie politică nu-l interesa cu adevărat. De aceea, din punctul său de vedere real-politic, el a pus întrebarea conform lui Ioan 18.38: „Ce este adevărul?” El dorea pur și simplu liniște în domeniul său de guvernare. Și-a exercitat politica sa reală în detrimentul adevărului.

În urma procesului și a maltratărilor de nedescris din partea soldaților romani, Domnul Isus a fost răstignit în jurul orei 9. Acest lucru s-a întâmplat, deci, chiar în momentul în care arderea-de-tot de dimineață a fost pusă pe altarul din Templu de către preoții oficianți. Moartea a survenit în cele din urmă atunci când a fost depusă arderea-de-tot de seară, în jurul orei 15.00.

În această zi, în timpul răstignirii, în Templu s-a cântat Psalmul 93, care vorbește despre această nedreptate, care a fost ca un potop dezlănțuit, care se izbea de stâncă. Începând cu versetul 2, acest psalm afirmă:

Psalmul 93.2-5: Tronul Tău este întărit dintotdeauna, Tu ești din eternitate. Râurile s-au înălțat, Doamne, râurile și-au înălțat glasul, râurile și-au înălțat valurile mugind. Domnul, în locurile înalte, este mai puternic decât glasul apelor mari, decât valurile puternice ale mării. Mărturiile Tale sunt foarte sigure. Sfințenia își are locul în casa Ta, Doamne, zile îndelungate.

Să observăm acest contrast straniu: în acea zi, în Templu s-a desfășurat un astfel de proces profan, iar apoi, pe cele 15 trepte semicirculare din fața porții Nicanor din curtea din față a femeilor, preoții au cântat: „Sfințenia își are locul în casa Ta [se cuvine casei Tale]”.

Ei au venit împotriva Domnului Isus ca un val care se rostogolește spre țărâm, ca atunci când valurile puternice și răbufnitoare, revărsându-și jeturile, se sparg de țărâm. Dar, după cum am citit: Tronul lui Dumnezeu stătea sublim înălțat deasupra. În cele din urmă, Dumnezeu S-a folosit de nedreptatea lor pentru a oferi lumii mântuirea prin lucrarea răscumpărătoare a Domnului Isus pe cruce.

În această zi de vineri, în sinagogile din țara lui Israel se citea relatarea despre a 6-a zi a creației. În acea zi, Adam a primit viața din mâna Dumnezeului Creator. Dumnezeu a suflat suflarea Sa în nasul pământeanului, astfel încât acesta a devenit „un suflet viu”.

Biblia ne învață că Fiul lui Dumnezeu a fost Cel care a creat toate lucrurile, conform planurilor și sfaturilor Tatălui. Vineri, Creatorul a dat viață omenirii. Mai târziu, Creatorul a devenit Om, 1 Corinteni 15.45 Îl numește, pe Fiul lui Dumnezeu devenit Om, „ultimul Adam”. Dar vineri, fiii lui Adam l-au ucis pe ultimul Adam, pe Mesia! Ce dramă zguduitoare și șocantă prezintă istoria omenirii!

Sâmbătă

Mesia în mormânt

După răstignire, în jurul orei 18.00 a început sabbatul. Mesia a stat în mormânt timp de 24 de ore în acest Sabat. După furtunile din zilele precedente, a urmat liniște – liniștea mormântului. Era un sabbat de o ironie de nedescris! Psalmul 92 a fost cântat dimineața în jurul orei 9. Titlul, care face parte din textul de bază, spune „O cântare pentru ziua de sabbat”. Versetele 4-6 explică faptul că oamenii neevlavioși nu înțeleg lucrările mâinilor lui Dumnezeu în timp ce cei evlavioși le pot înțelege foarte bine:

Psalmul 92.4-6: Pentru că Tu, Doamne, m-ai bucurat prin fapta Ta, voi cânta de bucurie datorită lucrărilor mâinilor Tale. Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne! Gândurile Tale sunt foarte adânci. Omul prost nu cunoaște aceasta și nebunul nu înțelege.

Domnul Isus, Creatorul, S-a lăsat să fie bătut în cuie pe crucea cea rușinoasă și prin lucrarea Sa a creat mântuirea. Dar cel nelegiuit nu înțelege lucrările lui Dumnezeu, lucrările mâinilor Lui. Cel evlavios, însă, se bucură și este copleșit de măreția lucrării Domnului pe cruce. El se minunează de profunzimea planului de mântuire al lui Dumnezeu. El știe că nu s-ar fi putut răscumpăra niciodată. Romani 3.22,23 explică în mod clar că toți oamenii sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu și că nu se pot elibera și nu pot lucra pentru a ajunge la Dumnezeu prin propriile lor acțiuni și eforturi:

Romani 3.23: ... pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu, ...

Dar vestea bună este că Dumnezeu a intervenit din partea Sa. Iată de ce textul din epistola către Romani citat mai sus continuă în versetele 24 și 25:

Romani 3.24,25: ... fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, ...

Oricine recunoaște că a încălcat poruncile lui Dumnezeu în viața sa și, prin aceasta, a devenit vinovat în fața lui Dumnezeu, poate ști că Dumnezeu este gata să îi ierte totul. Dacă suntem dispuși să ne descoperim, să mărturisim păcatul nostru și să ne pocăim înaintea Domnului, atunci avem promisiunea că Dumnezeu ne va ierta toate păcatele:

1 Ioan 1.9: Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte de păcatele noastre și să ne curățească de orice nedreptate.

În ziua de sabbat din Săptămâna Patimilor, s-a citit textul cu ziua a 7-a a creației din Geneza 2.1-3, unde este relatată odihna lui Dumnezeu. Aceasta a fost o zi de sabbat zguduitoare: mulți se odihneau în această zi în ipocrizie religioasă, în timp ce Mesia, „tăiat” de pe pământ, se afla în mormânt „odihnindu-se” acolo.

Prin moartea Sa, care a fost marcată în mod special de ziua de sabbat - căci dintre cele trei zile ale morții doar sabbatul a fost o zi completă de 24 de ore -, El este capabil să dea o adevărată „odihnă de Sabbat” pentru inimă și conștiință celor care se încredințează Lui. Numai El ne poate aduce pe noi, oamenii, la o odihnă interioară reală și durabilă. În Matei 11.28-29 El spune, invitându-ne pe toți:

Matei 11.28-29: Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Ați acceptat deja această invitație?

Duminică

Învierea

Duminică era ziua învierii, ziua biruinței, „ziua Domnului”! În a treia zi după răstignire, Domnul Isus Hristos a înviat glorios din morți. Cu toate că în fața mormântului din stâncă se afla o piatră grea, care se putea rostogoli, Biruitorul asupra morții și păcatului a ieșit la lumină. Această poartă a mormântului închisă nu era un obstacol. În aceeași zi, El a apărut în mijlocul ucenicilor - așa cum citim în Ioan 20.19-23 - deși ușile erau încuiate, și i-a salutată cu: „Shalom alechem!”.

Da, și bineînțeles că Psalmul 24 a fost cântat din nou în acea zi! Din Piața Templului răsunau glasurile cântăreților în cor: „Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, ca să intre Împăratul Gloriei!”. Împăratul putea acum să intre chiar și atunci când acele uși din Ierusalim erau închise din motive de securitate. El a apărut în mijlocul ucenicilor Săi, în ciuda obstacolelor fizice.

Opt zile mai târziu - descris în Ioan 20.24-29 - ucenicii erau din nou împreună și ușile au fost din nou închise. Din nou, Domnul a apărut în mijlocul lor. Și în această zi se cânta în Templu Psalmul 24.

La cincizeci de zile după ziua învierii era sărbătoarea Cincizecimii. Acest lucru s-a întâmplat din nou într-o zi de duminică. Atunci a fost înființată Biserica (Adunarea), iar Duhul Sfânt a venit și a intrat în inimile celor răscumpărați. Domnul le-a spus ucenicilor că El va pleca, dar că va trimite pe Duhul Sfânt ca Reprezentant și ajutor. În acea zi s-a cântat de asemenea Psalmul 24.

Psalmul 24.7,9: „Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, ca să intre Împăratul gloriei!”

În acea zi, Domnul a intrat în inimile ucenicilor Săi prin Duhul Sfânt.

Vedem și recunoaștem noi planul minunat al lui Dumnezeu în această săptămână a patimilor și în cele ce urmează? Înțelegem noi în profunzime gloria de neconceput a lui Dumnezeu, așa cum a fost revelată în persoana lui Mesia Isus în tot acest proces?

Extras din: *Und Er kam nach Jerusalem*, Editura Nehemia, Ediția 2020, pag. 56-74.

www.edition-nehemia.ch

Cronologia evenimentelor din zilele răstignirii

Joi de la ora 18.00 (Odaia de sus)

- Masa de Paște
- Spălarea picioarelor
- Instituirea Cinei Domnului
- Discursuri de adio
- Rugăciunea lui Isus Hristos pentru ucenicii Săi

Vineri, de la miezul nopții până în jurul orei 2 dimineța (Ghetsimani)

- Rugăciune
- Trădarea prin Iuda Iscarioteanul
- Arestare

Aproximativ de la ora 2 dimineța până la scurt timp după răsăritul soarelui (interogatoriu neoficial în fața autorităților religioase iudaice)

- Interogatoriu în casa particulară a fostului mare preot Ana
- Interogatoriu în casa marelui preot Caiafa aflat în exercițiu
- Negarea de trei ori a lui Petru
- Proces oficial în fața sinedriului după răsăritul soarelui
- Sinuciderea lui Iuda

Aproximativ între orele 5 și 8 dimineța (interogatorii în fața autorităților civile romane)

- Procesul în fața lui Ponțiu Pilat în pretoriu
- Procesul este predat lui Irod Antipa
- Procesul și condamnarea de către Pilat (în jurul orei 6)
- Bațjocorirea de către soldați

De la 8.00 la 15.00 (răstignirea)

- Drumul spre Golgota
- Primele trei ore pe cruce
- Următoarele trei ore de pe cruce (întuneric)
Mărturia morții lui Isus / Perdeaua din Templu se rupe / Morții înviază

Înainte de apusul soarelui

- Însmormântarea

Cele mai importante momente din Săptămâna patimilor

Duminica Floriilor: Intrarea Împăratului în Ierusalim

- Intrarea (Matei 21.1-11; Marcu 11.1-11; Luca 19.28-44; Ioan 12.12-19)
- Păstrarea mieilor de Paște (Exodul 12.6)

Luni: A doua curățire a Templului

- Curățirea Templului (Matei 21.12-17; Marcu 11.15-18)

Marți: Confruntări și discuții dure

- Confruntarea cu judecătorii lui Israel (Matei 21.23-27; Marcu 11.27-33; Luca 20.1-8)
- Parabola celor doi fii (Matei 21.28-32)
- Parabola viticultorilor (Matei 21.33-46; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19)
- Parabola sărbătorii de nuntă (Matei 22.1-14)
- Este permis să se dea impozit Cezarului? (Matei 22.15-22; Marcu 12.13-17; Luca 20.20-26)
- Saducheii și învierea (Matei 22.23-33; Marcu 12.18-27; Luca 20.27-40)
- Cea mai mare poruncă (Matei 22.34-40)
- Mesia - un Om obișnuit? (Matei 22.41-46; Marcu 12.35-37; Luca 20.41-44)
- Avertisment împotriva învățătorilor ipocriții a Torei (Matei 23.1-12; Marcu 12.38-40; Luca 20.45-47)
- Cele opt strigăte de „vai de voi” în Templu (Matei 23.1-39)
- Discursul de pe Muntele Măslinilor (Matei 24-25; Marcu 13; Luca 21)

Miercuri: Complot și trădare

- Complotul sinedriului (Marcu 14.1-2; Matei 26.1-5; Luca 22.1-2)
- Ungerea lui Isus în Betania (Marcu 14.3-9; Matei 26.6-13; Ioan 12.1-8)
- Trădarea de către Iuda Iscarioteanul (Marcu 14.10-11; Matei 26.14-16; Luca 22.3-6)

Joi: Sacrificarea mielului de Paște

- Pregătirea Paștelui (Matei 26.17-19; Marcu 14.12-16; Luca 22.7-13)
- În ziua de 14 Nisan trebuia sacrificată jertfa de Paște (Exodul 12.6).

Vineri: Paștele - Răstignirea

- Ultimul Paște
(Matei 26.20-30; Marcu 14.17-26; Luca 22.14-23; Ioan 13.1 și următoarele; 1 Corinteni 11.23-25)
- Arestarea în Grădina Ghetsimani
(Matei 26.30-57; Marcu 14.26-53; Luca 22.39-54; Ioan 18.1-13)
- Cele șase faze ale procesului: Întreaga condamnare a lui Isus Hristos a fost compusă din șase ședințe de judecată în total, trei iudaice și trei păgâne:
  1. Interogatoriu în casa particulară a fostul mare preot Ana (Ioan 18.12-13.24).
  2. Interogatoriu în casa lui Caiafa, marele preot în funcție la acea vreme, prin favoarea Romei
(Matei 26.57-75; Marcu 14.53-72; Luca 22.54-65; Ioan 18.14-24)

Cronologia evenimentelor din zilele răstignirii

3. Procesul oficial al lui Isus înaintea sinedriului, în porticul regal (Matei 27.1-2; Marcu 15.1; Luca 22.66-23,1).
  4. Procesul înaintea lui Ponțiu Pilat în pretoriu (Matei 27.2 și urm.; Marcu 15.1 și urm.; Luca 23.2 și urm.; Ioan 18.28 și urm.)
  5. Predarea procesului lui Irod Antipa (Luca 23.7-8)
  6. Procesul înaintea lui Pilat (Luca 23.13-25; în Matei, Marcu și Ioan procesul lui Isus înaintea lui Pilat este relatat ca o unitate; fazele 4 și 6 sunt descrise acolo fără întreruperea la Antipa; vezi Matei 27.11-31; Marcu 15.1-20; Ioan 18.28-19,16)
- Răstignirea (Matei 27.32-56; Marcu 15.21-41; Luca 23.26-49; Ioan 19.16-37)

Sâmbătă: Mesia în mormânt

- În mormânt (Matei 27.57-28,1; Marcu 15.42-16,1; Luca 23.50-56; Ioan 19.38-42)

Duminică: Învierea

- A treia zi, Domnul Isus a înviat biruitor (1 Corinteni 15.3-4; Matei 28; Marcu 16; Luca 24; Ioan 20-21).
- „A doua zi după sabat” (Leviticul 23.11); Hristos cel dintâi rod (1 Corinteni 15.20,23).
- Intrarea în mijlocul ucenicilor (Ioan 20.19-23)

Mai departe: Evanghelia este vestită mai departe

- 8 zile mai târziu: Intrarea în mijlocul ucenicilor (Ioan 20.26)
- 50 de zile mai târziu: Intrarea în inimile celor răscumpărați prin Duhului Sfânt (Faptele apostolilor 2.1 și următoarele).

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR - PRIVIRE DE ANSAMBLU

A		A		A		A		A		A		A		A		A	
9 Nisan Sabat		10 Nisan Ziua 1		11 Nisan Ziua a 2-a		12 Nisan Ziua a 3-a		13 Nisan Ziua a 4-a		14 Nisan Ziua a 5-a		15 Nisan Ziua a 6-a		16 Nisan Sabat		17 Nisan Ziua 1	
Noapte	Ziua	Noapte	Ziua	Noapte	Ziua	Noapte	Ziua	Noapte	Ziua	Noapte	Ziua	Noapte	Ziua	Noapte	Ziua	Noapte	Ziua
Sâmbătă 5 Apr. 32		Duminică 6 Apr. 32		Luni 7 Apr. 32		Marți 8 Apr. 32		Miercuri 9 Apr. 32		Joi 10 Apr. 32		Vineri 11 Apr. 32		Sâmbătă 12 Apr. 32		Duminică 13 Apr. 32	
M	Sederea în Betania	M	Intrarea în Ierusalim	M	Innoptarea în Betania	M	Innoptarea în Betania	M	Ungerea lui Isus în Betania	M	Pregătirea Paștelui	M	Masa de Paște, Ghetsimani	M	Mesia în mormânt	M	Învierea lui Isus
							Confruntarea în Templu, parabolele, întrebările capcană, exclamațiile „vai de voi”, mesajul de pe Muntele Măslinilor		Complotul sinedrului, trădarea lui Iuda		Sacrificarea jertfei de Paște		Arestarea, interogatoriul și răstignirea				Femeile găsesc mormântul gol, Isus Se arată ucenicilor
A = Apusul soarelui (ca. ora 18.00) M = Miezul nopții (ora 24.00)																	
Psalmul care a fost cântat în Templu la jertfa de ardere-de-tot dimineața (ora 9.00)																	
Psalmul 24 Intrarea împăratului în Ierusalim		Psalmul 48 Împăratului pe Muntele Templului		Psalmul 82 Judecătorii nedrepti ai lui Israel		Psalmul 94 Sângele nevinovat îi condamnă		Psalmul 81 Sărbătoarea Paștelui		Psalmul 93 Răurile tumultuoase ale nedreptății		Psalmul 92 Psalm de sabat		Psalmul 24 Intrarea în mijlocul ucenicilor			
Textul care se citea în sinagogă																	
Geneza 1.1-5 Lumina luminează în întuneric		Geneza 1.6-8 Despărțirea apelor de jos de cele de sus		Geneza 1.9-13 mult rod		Geneza 1.14-19 Luminători în întuneric		Geneza 1.20-23 Suflete vii în mare		Geneza 1.26-31 Primul Adam primește viață		Geneza 2.1-3 Odiha lui Dumnezeu		Geneza 1.1-5 Lumina luminează în întuneric			

Extras din „Und Er kam nach Jerusalem”, Editura Nehemia, Ediția 2020, Anexă.

www.edition-nehemia.ch